

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: Ing. D.Š., zastoupena JUDr. Markem Görgešem, advokátem se sídlem Plzeň, Žižkova 52** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) P.Č., 2) Ing. J.H., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2015, čj. RR/294/15,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2015, čj. RR/294/15 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice (*dále jen „stavební úřad“*) ze dne 12.4.2013, čj. OVÚP-KOI/8419/2013 (*dále jen stavební povolení“*), jímž bylo podle § 115 zákona č. 186/2000 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) – (*dále jen „stavební zákon“*) vydáno stavební povolení na stavbu „Bytový dům s 10 bytovými jednotkami o třech nadzemních podlažích a připojení na stávající STL plynovod dn 50“ na pozemku st.p.č. 154, p.č. 1427/1 a p.č. 112 v katastrálním území Přeštice (*dále jen „povolovaná stavba“*).

Skutkový základ věci

2. Pro orientaci soud na tomto místě umístil ortofoto katastrální mapy. Povolovaná stavba se nachází na pozemcích st. p. 154, p.č. 1427/1 a p.č. 112. Žalobkyně je spoluvlastnicí rodinného domu - budovy č.p. 284 na pozemku st.p.č. 152 a zahrady na pozemku p.č. 116. k.ú. Přeštice.

3. O umístění povolované stavby bylo rozhodnuto v územním řízení rozhodnutím ze dne 28.4.2009, čj. VÚP-Mi/8616/2009, které bylo žalobkyni doručeno veřejnou vyhláškou v souladu s § 25 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*). Podle § 25 odst. 2 správního řádu *doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.* Protože nebylo rozhodnutí o umístění stavby napadeno odvoláním, nabylo dne 5.6.2009 právní moci.

4. Dne 12.10.2010 podala společnost OBSTAV Profi s.r.o. žádost o stavební povolení výše specifikované stavby bytového domu.

5. Stavební úřad vydal dne 25.5.2011 stavební povolení, které bylo na základě odvolání zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 19.9.2011, čj. RR/2900/11, a věc byla vrácena

stavebnímu úřadu k novému projednání. V rámci nového projednání vydal stavební úřad dne 11.10.2012 stavební povolení, které bylo na základě odvolání opět zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 31.1.2013, čj. RR/3776/12, a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání.

6. Dne 12.4.2013 vydal stavební úřad v pořadí již třetí stavební povolení, které je v této právní věci prvostupňovým rozhodnutím. Pro pořádek soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil prvostupňové rozhodnutí rozhodnutím ze dne 16.4.2013, neboť toho dne bylo vypraveno k doručení účastníkům řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8.7.2013, čj. RR/1912/13 podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl podaná odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ministerstvo pro místní rozvoj na základě podnětu žalobkyně a osob zúčastněných na řízení ad 1) a ad 2) opatřením ze dne 20.2.2014 podatelům podnětů sdělilo, že neshledalo důvody pro provedení přezkumného řízení.

7. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2013, čj. RR/1912/13 (*dále jen „předchozí zrušené rozhodnutí“*), bylo na základě žaloby podané žalobkyní zrušeno rozsudkem zdejšího krajského soudu ze dne 1.10.2014, čj. 57A 92/2013-175 (*dále jen „předchozí zrušovací rozsudek“*) a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí žalovaného bylo soudem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se řádně nevypořádal s námitkami uplatněnými žalobkyní ve stavebním řízení a v odvolání. Současně soud shledal ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. důvodným žalobkyní tvrzené nedostatečné zjištění skutkového stavu při vypořádání námitek, neboť žalobkyně poukazovala na konkrétní skutečnosti, kterými zpochybňovala některé závěry vyplývající ze stanovisek dotčených orgánů, a takové námitky nelze vypořádat pouhým odkazem na tato stanoviska. Takový odkaz nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu a posouzení námitek účastníka řízení po stránce věcné.

8. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně znovu touto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26.1.2015, čj. RR/294/15, proti kterému směřuje nyní soudem posuzovaná žaloba.

II. Důvody žaloby

9. Dle žalobkyně povolovaná stavba zcela zásadním způsobem zasáhne do stávajících poměrů v území a zejména do soukromí, pohody a kvality bydlení žalobkyně. Důvody žaloby žalobkyně vyjádřila ve třech žalobních bodech. **Ad 1)** namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů, vnitřní rozpornosti a nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí; **Ad 2)** namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, spočívající zejména ve vydání napadeného rozhodnutím, resp. stavebního povolení, při absenci platného územního rozhodnutí; **Ad 3)** namítala vady řízení, spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. v tom, že skutkový stav zjištěný nemá oporu ve spise nebo je s ním v rozporu. Uvedená pochybení žalovaného činí dle žalobkyně napadené rozhodnutí nezákonným. Stejná pochybení shledala i ve stavebním povolení, jehož zákonnost měl žalovaný ve smyslu § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) zkoumat z úřední povinnosti a nikoli pouze stručně

zhodnotit, že stavební povolení neshledal v rozporu se zákonem. Žalovaný tak porušil § 89 odst. 2 správního řádu.

Ad 1)

*Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí
spočívající v nedostatku důvodů, vnitřní rozpornosti a nesrozumitelnosti.*

10. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobkyně nejprve obecně uvedla, že ve správním řízení uplatnila značné množství námitek, které podrobně odůvodnila. Žalovaný se s nimi vypořádal v několika případech tak, že pouze odkázal na stavební povolení. Není tak zřejmý závěr žalovaného k rozsahu a přípustnosti zásahu do pohody bydlení, s některými namítanými imisemi se nevypořádal vůbec (prach), u jiných nezkoval intenzitu v souvislosti s užíváním stavby (znemožnění, omezení či změna výhledu). Žalobkyně v té souvislosti poukázala na judikaturu týkající se odůvodnění rozhodnutí, podle které musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené (odkazovala na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993, čj. 6A 48/92-23 a na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 62 Afl/2010-50). Odkázala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu (*dále též jen „NSS“*) ze dne 23.7.2008, čj. 3 As 51/2007-84, podle kterého *„nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů.“* Dále na rozsudek NSS čj. 3 As 51/2007-84, dle kterého je nezbytné, aby se odvolací orgán vypořádal se všemi námitkami odvolatele. Tomuto požadavku dle žalobkyně nevyhoví metoda „paušálního“ ztotožnění se s odůvodněním stavebního povolení (viz např. vypořádání se s námitkou č. 7 týkající se zachování kvality bydlení). Tento přístup je příkladem rozhodnutí, které judikatura správních soudů označuje za nepřezkoumatelné.

11. Konkrétně pak žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami č. 1 a 2 směřujícími na nedostatky projektové dokumentace. Žalobkyně v odvolání namítala chybějící ověření dodržení vzdálenosti kanalizační přípojky jakožto zdroje znečištění od stávajících zdrojů pitné vody (studen na sousedních pozemcích) a hodnocení, zda je stavba kanalizační přípojky v souladu s §10 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (*dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“*). Dle žalovaného bylo nutno námitky vůči umístění kanalizační přípojky uplatnit v územním řízení. Proto je dle žalobkyně nutno řešit otázku platnosti územního rozhodnutí, a to minimálně v rozsahu, kterým byla umístěna (povolena) kanalizační přípojka (viz nezákonnost rozhodnutí pro absenci platného územního rozhodnutí).

12. Dále žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů v nevypořádání námitky č. 3 týkající se nutnosti vedení územního řízení o změně druhu pozemku ve smyslu § 80 odst. 2 písm. e) a f) stavebního zákona. Navrhovaná úprava stávající zahrady na pozemku p.č. 112 bude za užití stavebních technologií upravena na komunikaci a chodníky ze zámkové dlažby, což je úprava mající vliv na vsakování vody. K výzvě stavebního úřadu doplnil stavebník projektovou dokumentaci o úpravu odvádění dešťových vod, kde jsou výkresy D3 a D4 zpevněných ploch označeny jako „změna využití

území.“ Tyto terénní úpravy jsou samostatným záměrem dle § 80 odst. 2 stavebního zákona, proto vyžadují rozhodnutí o změně využití území. Žalovaný považoval za nadbytečné zabývat se skutečnou výměrou chodníku, komunikace a parkování a vyjádřil se pouze k pojmu terénní úpravy, k němuž však námitka nesměřovala, a to pouze k terénním úpravám na pozemku p.č. st. 154 s tím, že nedojde ke změnám odtokových poměrů. Pokud však bude povrch pozemku o ploše cca 300 m² tvořený částečně udusanou zeminou pokryt zámkovou dlažbou, jeho odtokové poměry se nepochybně změní. Žalovaný se nevypořádal s částí námitky a nezabýval se realizací terénních úprav.

13. Pouze z části se žalovaný vypořádal s námitkou č. 5 týkající se nedodržení vzdálenosti stavby od hranice pozemku p.č. 116 stanovené v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (*dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“*), a to ve vztahu k otázce požárního odstupu staveb. Nevypořádal se vzdáleností stavby (zejména jejich předsazených oken) od společné hranice s pozemkem p.č. 116 (umožnění údržby staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti).

14. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů žalobkyně spatřovala i ve způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s jejími odvolacími námitkami týkajícími se imisí (pohody bydlení a sousedských imisí, jako např. obtěžování stínem, pohledem, hlukem, prachem, zápachem a podobnými imisemi, znemožnění, omezení či změny výhledu). S některými se nevypořádal vůbec (např. prach), u dalších upustil od zkoumání jejich intenzity v souvislosti s užíváním stavby (např. znemožnění, omezení či změna výhledu) a uvedl, že stavba je již umístěna územním rozhodnutím v souvislé zástavbě a neliší se od ostatních. Povolovaná stavba je však umístěna doprostřed souvislého pásu zahrad ve vnitrobloku převážně rodinných domů (doloženo ortofotem z elektronické evidence KN). V nejbližším okolí je jednopatrový rodinný dům s podkrovím č.p. 268 přístupný z Havlíčkova nám. ve vzdálenosti cca 12 m a budovy č.p. 283 v Rybově ulici a č.p. 263 na Havlíčkově nám. (na které odkazuje stavební úřad jako na stavby podobné) se nacházejí mimo souvislý pás zahrad, ve vzdálenosti cca 40 - 50 m, a jsou situovány jako souvislá uliční zástavba. Povolovaná stavba svojí délkou omezuje výhled po celé délce pozemku žalobkyně p.č. 116. Vzhledem k odstupové vzdálenosti povolované stavby od pozemku p.č. 116 dojde k zásadní změně výhledových poměrů z pozemku p.č. 116. Žalovaný uvedl, že stavební úřad každý vliv posoudil samostatně a ke každému uvedl svou úvahu. Stavební úřad však vypořádal některé námitky týkající se pohody bydlení odkazem na stanoviska dotčených orgánů, ze kterých nekriticky vycházel (např. námitka imise hlukem a zápachem). Zcela rezignoval na vlastní zkoumání konkrétních poměrů v okolí a intenzitu zásahu do těchto poměrů, když se nezabýval konkrétními skutkovými zjištěními ani důkazy, na jejichž základě mohly být tyto učiněny. Žalovaný nezjednal nápravu. Existence stanovisek dotčených orgánů nezbavuje stavební úřad povinnosti zkoumat přiměřenost ztráty pohody bydlení, tedy přípustnou míru namítaných imisí. Žalobkyně odkázala na stanovisko ministerstva pro místní rozvoj čj. 21280/99 - 32, podle kterého se za pohodu bydlení považuje souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Pro zabezpečení pohody bydlení se zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky. Jedná se o souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují jednotlivě a ve vzájemných souvislostech. Orgán, který řízení vede, musí v posuzovaném případě stanovit, v čem pohoda bydlení, resp. její narušení, spočívá

a konkretizovat intenzitu narušení. Stejně tak z hlediska občanskoprávních vztahů je nutno zkoumat, zda budoucí imise nepřekročí „míru přiměřenou poměrům“. Správní orgány obou stupňů se zjišťováním a posouzením těchto poměrů zabývaly nedostatečně.

15. Pouze částečně se žalovaný zabýval námitkou č. 7 týkající se narušení a ztráty soukromí na pozemku p.č. 116 s ohledem na rozměry povolované stavby, její vzdálenost, počet, velikost a orientaci oken a návrhem žalobkyně na úpravu povolované stavby, a to z hlediska imise obtěžování pohledem, když se ztotožnil s odkazem stavebního úřadu na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 2251/2005 a na základě obecně formulovaného judikátu odmítl námitku jako neopodstatněnou. Přitom Nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí dospěl k závěru, že „v mimořádném případě lze za imisi považovat i obtěžování pohledem, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti“. Žalovaný se přesto námitkou ani citovaným rozhodnutím více nezabýval a nevypořádal se ani s aplikovatelností tohoto rozhodnutí na daný případ. Žalovaný též nijak nezkoumal konkrétní okolnosti, míru zásahu do pohody bydlení a ztráty soukromí, ani zda se nejedná o mimořádně intenzivní zásah nepřiměřený poměrům. V dané situaci, kdy se jedná o stavbu bytového domu o třech nadzemních podlažích, jedinou mezi stávajícími zahradami, je i bez podrobnější znalosti místa zřejmé, že se jedná o zásah přesahující míru přiměřenou daným poměrům. Přitom pozemek p.č. 116 je při i jen nahodilém pohledu z povolované stavby severovýchodním směrem v bezprostředním a neomezeném výhledu. Jeho uživatelé jsou tak zcela jistě vystaveni imisi pohledem nad míru přiměřenou poměrům, neboť se bude jednat o imisi soustavnou a opakovanou, která závažným způsobem narušuje soukromí uživatele tohoto sousedního pozemku. Žalovaný zcela obecně uvedl, že imisi obtěžování pohledem lze považovat za mimořádnou nad míru přiměřenou poměrům pouze v určitých případech a městská zástavba takovým případem není. Intenzitu této imise však není možné srovnávat s obecným vymezením městské zástavby, ale právě a jenom se stávající zástavbou v dané lokalitě. Stavební úřad intenzitu imise poměřil s obecnou městskou zástavbou, nikoliv se stávající a reálně existující zástavbou v dané lokalitě, která vykazuje celou řadu specifik, zejména pokud jde o kontrast staveb obecně pro městskou zástavbu běžných a typických, a staveb, které se v dané lokalitě skutečně nacházejí. Žalovaný nezhodnotil, zdali se jedná o imisi v intenzitě nepřekračující přípustnou míru, což je požadavek dle vyhlášky č. 268/2009 Sb. (srov. Rozhodnutí NSS 9 As 61/2007). Žalobkyně nesouhlasila s žalovaným, že povolovaná stavba nevybočuje tak, aby ji bylo možno považovat za zvláštnost pro danou lokalitu. Dle žalobkyně se naopak zásadním způsobem vymyká charakteru okolní zástavby a způsobilo okolní zástavby zapříčinit imisi obtěžování pohledem v takové míře, jako povolovaná stavba bytového domu. Žalovaný se nevyjádřil k námitce, že je fyzická zábrana proti pohledům jiných osob v terénu s ohledem na velikost stavby nerealizovatelná. I při vypořádání této námitky je zjevná snaha žalovaného odbýt žalobkyni formálně. Napadené rozhodnutí je i v této části nepřezkoumatelné.

16. K nevypořádání námitek č. 8 a 9 týkajících se nesprávného posouzení zastínění pozemku p.č. 116 dle vyjádření Ing. K.W., že bylo výpočtem dle ČSN prokázáno, že nebude porušeno normové ustanovení. Diagramy zastínění pozemku p.č. 116 však nezachycují situaci správně, neboť zde není stavba čp. 268 na pozemku p.č. st. 97, která zastiňuje pozemek p.č. 116 v ranních hodinách a snižuje tak uvedené doby oslunění pod hodnotu stanovenou platnou ČSN. Stavební úřad a žalovaný k námitce pouze konstatovaly, že nemají důvod posouzení

Ing. K.W. zpochybňovat. Dále žalovaný polemizuje se závazností technických norem a odkazuje na nálezy Ústavního soudu PL.ÚS 40/08, z něhož údajně vyplývá, že česká technická norma není obecně závazná. Pokud však jsou dle projektové dokumentace normy o oslunění dodrženy, jedná se o tvrzení dobrovolné, proto by mělo být pravdivé. V opačném případě se jedná o informace zkreslující a zavádějící. Takovou projektovou dokumentaci nelze považovat za objektivní, přehlednou a relevantní k rozhodnutí. Přístup žalovaného k vypořádání námítky takto zásadního charakteru je v rozporu s pravidly dokazování ve správním řízení (§ 52 správního řádu). Je-li ve správním řízení pochybnost o správnosti podkladu, musí být ke zjištění stavu věci opatřen nový důkaz. Žalobkyně znovu odkázala na rozhodnutí NSS 4 As 25/2009 (povinnost správního orgánu zabývat se k námitce účastníka jeho tvrzením, hodnotit předložená stanoviska dotčených orgánů a učinit vlastní závěr).

17. Dále žalobkyně namítala nesprávné vypořádání se s námitkami č. 10 -19 týkajícími se vydání stavebního povolení při absenci platného územního rozhodnutí ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona, ve znění platném ke dni 5.6.2011, kdy uplynuly 2 roky od nabytí právní moci územního rozhodnutí a do této doby nebyla podána úplná žádost o stavební povolení ani nebylo započato s využitím území pro stanovený účel. Uvedla, že žalovaný na základě nesprávného právního posouzení námítky jako nedůvodné odmítl (nesprávné posouzení úplnosti žádosti o stavební povolení).

Ad 2)

Nesprávné právní posouzení „úplnosti“ žádosti o stavební povolení a vydání stavebního povolení při absenci platného územního rozhodnutí.

18. Dle žalobkyně pozbylo platnosti rozhodnutí o umístění stavby vydané stavebním úřadem dne 28.4.2009 pod čj. VÚP-Mi/8616/2009 (*dále jen „územní rozhodnutí“*) uplynutím doby dvou let od jeho právní moci, neboť ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona nebyla v této lhůtě podána úplná žádost o stavební povolení ani nebylo započato s využitím území pro stanovený účel. Platné územní rozhodnutí je přitom zákonným předpokladem pro vydání stavebního povolení, jak vyplývá z § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, dle kterého musí být žádost o stavební povolení, resp. projektová dokumentace, zpracována v souladu s územním rozhodnutím. Žalobkyně citovala ustanovení § 93 odst. 1, 4 a § 110 stavebního zákona, § 4 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu a přílohu č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

19. Žalobkyně nesouhlasila s výkladem pojmu „úplná žádost“ o stavební povolení, jak jej provedl žalovaný s tím, že takový výklad nemá oporu ve stavebním zákoně. Pokud v žádosti absentuje kterákoliv část obligatorně požadovaná stavebním zákonem či prováděcími vyhláškami č. 526/2006 Sb. a č. 499/2006 Sb., není taková žádost ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona úplná, a tedy způsobilá zamezit uplynutí doby platnosti územního rozhodnutí. Tento výklad potvrzuje i odborná literatura, např. Komentář k zákonu Stavební zákon, uveřejněný v právním informačním systému ASPI, autor: Stanislav Malý, stav ke dni 1.1.2007, uvádí k ust. § 93 odst. 4 stavebního zákona: „...*doplnění do zákona slova „úplná“ je nepochybně významné zpřesnění dosavadní právní úpravy, neboť stavebník musí nejen v době platnosti rozhodnutí žádost o stavební povolení vůbec podat, ale žádost musí být*

úplná. Musí obsahovat všechny předepsané náležitosti (§ 110 stavebního zákona a § 4 vyhlášky č. 526/2006 Sb.). Žadatel musí svoji žádost alespoň na základě výzvy stavebního úřadu včas, tj. ještě ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí doplnit, pokud žádost nebyla úplná již při svém podání.“

20. K poslednímu dni platnosti územního rozhodnutí, tj. k 5.6.2011, absentovala v žádosti o stavební povolení: žádost o povolení parkovacího stání č. 9 (§ 110 stavebního zákona); projektová dokumentace parkovacího stání č. 9 (vyhláška č. 499/2006 Sb., příloha č. 1, část F); situace zpevněné plochy s okótováním odstupů zpevněných ploch [vyhláška č. 499/2006 Sb., příloha č. 1, část C. Situace stavby, písm. a]; řešení odvádění dešťových vod [vyhláška č. 499/2006 Sb., příloha 1, část B. Souhrnná technická zpráva, bod 1 písm. f)]; koordinační situace stavby se zakreslením sousedních pozemků [vyhláška č. 499/2006 Sb., příloha 1, část C. Situace stavby, písm. b)]; technická zpráva o likvidaci odpadů (vyhláška č. 499/2006 Sb., příloha 1); požárně bezpečnostní řešení stavby (vyhláška č. 499/2006 Sb., příloha 1., část F. Dokumentace stavby, bod 1.3); závazné stanovisko HZS PK k požárně bezpečnostnímu řešení stavby (vyhláška č. 526/2006 Sb., příloha 2, část B. bod 8); výkres D.3 a D.4 dokumentace zpevněných ploch [vyhláška č. 499/2006 Sb., příloha 1., část F a dokumentace stavby, bod 1.1.2 písm. f)]. Žádost o stavební povolení tak nebyla k 5.6.2011 ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona úplná, proto územní rozhodnutí pozbylo platnosti. Uvedené součásti žádosti byly doplněny až po dni 5.6.2011 (v žalobě uvedena u jednotlivých doplnění konkrétní data). Názor žalovaného, že i tak lze hodnotit podanou žádost jako úplnou, je v rozporu s § 110 odst. 5 stavebního zákona. Ve lhůtě platnosti územního povolení je nutno podat úplnou žádost o stavební povolení, případně ji podle poučení stavebního úřadu ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí řádně doplnit, což se nestalo.

21. Žalobkyně se ztotožnila v obecné rovině s žalovaným, že je žádost úplná, pokud je schopna projednání a obsahuje nezbytně nutné náležitosti a podklady v rozsahu stavebního zákona a prováděcích právních předpisů, to vše s přihlédnutím k charakteru stavby, jejím jednotlivým částem, jejímu významu, možnému vlivu na okolí apod. Dle žalobkyně však žalovaný úplnost žádosti podle tohoto obecného vymezení neprovedl. Žádost neobsahovala nutné náležitosti a podklady v rozsahu stavebního zákona a prováděcích právních předpisů, přičemž tyto nedostatky byly závažnější právě s ohledem na charakter stavby, její jednotlivé části, její význam, možný vliv na okolí, neboť povolovaná stavba se svým charakterem vymyká stávající zástavbě a její (negativní) vliv na okolí je značný. Napadené rozhodnutí je tak vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nelze seznat, co vedlo žalovaného ke konstatování úplnosti žádosti, když při právním hodnocení úplnosti žádosti za užití žalovaným formulovaného testu úplnosti nelze než dospět k závěru, že žádost k poslednímu dni platnosti územního rozhodnutí úplná nebyla.

22. Za nedůvodný označila žalobkyně argument žalovaného, že v případě podkladů doplněných po datu 5.6.2011 se jednalo toliko o „zpřesňující a aktualizující informace“ sloužící pouze k uspokojení námitek účastníků a nikoliv k řádnému posouzení žádosti o stavební povolení stavebním úřadem. Dle žalobkyně se žalovaný na několika místech napadeného rozhodnutí vypořádává s námitkami žalobkyně, příp. dalších účastníků řízení, tak, že odkazuje právě na podklady doplněné po datu 5.6.2011. Tím potvrzuje nezbytnost těchto doplněných podkladů pro řádné posouzení žádosti, kterou je možné vztáhnout i k

hodnocení úplnosti žádosti, a to jako podmínku pro to, aby žádost mohla být chápána jako úplná ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona (viz strana 11 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný odkazuje na řešení odvádění dešťových vod doplněné 22.12.2011; viz strana 26, kde se žalovaný opírá o výkres zpevněných ploch doplněný dne 22.12.2011; viz vyjádření žalovaného k doplnění parkovacího stání č. 9 vč. doplnění projektové dokumentace). Uvedené je dle žalobkyně důvodem vnitřní rozpornosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

23. Nepřiléhavými označila žalobkyně argumenty, že žádost byla doplněna dílčími součástmi po datu 5.6.2011 pouze na základě námitek žalobkyně za účelem podrobnějšího a názorného vysvětlení a že v případě těchto (pozdě) doplněných součástí žádosti se jedná pouze o zpřesnění či aktualizace žádosti, příp. že tyto podklady nebyly za účelem řádného projednání záměru navrhované stavby potřebné. Tyto argumenty vyvrátil žalovaný, resp. stavební úřad, neboť pokud by se nejednalo o nezbytné součásti žádosti o stavební povolení dle stavebního zákona a souvisejících právních předpisů, nebyl by stavební úřad oprávněn žádat jejich doplnění, neboť by v takovém případě nejednal v souladu se zásadou veřejnoprávní enumerativní pretense, vyjádřené např. § 2 odst. 2 správního řádu, dle kterého *správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena*, přitom dle § 3 téhož *„postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Dle žalobkyně jsou podklady doplněné po datu 5.6.2011 nezbytnou součástí projektové dokumentace k žádosti o stavební povolení. Pokud žádost uvedené podklady neobsahovala, nemohla být úplná. Žalobkyně má jako účastník stavebního řízení právo na to, aby stavební řízení proběhlo v souladu se stavebním zákonem. Napadené rozhodnutí je proto vnitřně rozporné, když z něj není možné seznat důvody, které vedly žalovaného k závěru o úplnosti žádosti. Tato vada napadeného rozhodnutí způsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.*

24. Následně žalobkyně znovu uvedla, kdy a jaké podklady byly k žádosti o stavební povolení doplněny po datu 5.6.2011 a na základě jakých ustanovení stavebního zákona a jeho prováděcích vyhlášek bylo nutno projektovou dokumentaci o tyto obligatorní podklady doplnit (obdobně viz odst. 15 - žádost o povolení parkovacího stání č. 9 a projektová dokumentace k této žádosti, požárně bezpečnostní řešení, závazné stanovisko HZS PK, situace zpevněných ploch). Dle žalobkyně tak nebyla žádost o stavební povolení ke dni 5.6.2011 ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona úplná a nebyla schopna prodloužit dobu platnosti územního rozhodnutí, které tak dne 6.6.2011 pozbylo platnosti. Stavební úřad proto postupoval nezákonně, když na základě neplatného územního rozhodnutí vydal stavební povolení. Obdobně nezákonnosti se dopustil žalovaný, když nezákonně stavební povolení potvrdil.

25. Nad rámec uvedeného žalobkyně ke správnosti jejího výkladu § 93 odst. 4 stavebního zákona doplnila, že k 1.1.2013 došlo ke změně tohoto ustanovení novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., která dosavadní úpravu ještě výrazně zpřísnila, a to tak, že v době platnosti územního povolení je nutno získat pravomocné stavební povolení či účinný souhlas s provedením ohlášeného záměru. K tomu žalobkyně odkázala na komentář k § 93 odst. 4 stavebního zákona, ve znění účinném od 1.1.2013, uveřejněný v právním informačním

systému ASPI, ID KO 183-2006 Cz, Stanislav Malý, Komentář k zákonu Stavební zákon: „Územní rozhodnutí nepozbývá nově platnosti v případě, kdy na základě žádosti podané „ještě“ v době jeho platnosti („základní“ dvouleté, popřípadě delší) bylo vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních předpisů, nebo nabyli-li v době jeho platnosti právních účinků souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru, když podle dosavadní právní úpravy (viz odkaz výše) stačilo „pouhé“ podání úplné žádosti o stavební povolení. Jde tedy o výrazné zpřísnění dosavadní právní úpravy platné do 31.12.2012. Přes nepřiliš přesnou (srozumitelnou) formulaci „bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo...“, lze usuzovat, že územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, jen pokud navazující stavební povolení nabylo právní moci ještě v době „původní“ platnosti územního rozhodnutí, když požadavek, že žádost musí být podána ještě v době platnosti územního rozhodnutí, je, jak je uvedeno výše v komentáři k odstavci 3 zákona, zcela samozřejmý a musel by být splněn, i kdyby tak zákon nestanovil (nelze prodloužovat platnost neexistujícího rozhodnutí). V době původní platnosti územního rozhodnutí tak musí stavební povolení již nabýt právní moci, jinak by územní rozhodnutí pozbylo platnosti automaticky uplynutím původní lhůty; nestačí tedy, že v době platnosti územního rozhodnutí (tedy z tohoto hlediska „včas“) bude „pouze“ podána žádost o prodloužení lhůty (což jediné je z použité formulace, ale i bez ní - viz výše - zcela nesporné), a stavební povolení by nabylo (mohlo nabýt) právní moci snad až někdy (kdykoliv) v budoucnu. Tomuto výkladu nasvědčuje i druhá část tohoto ustanovení, podle které územní rozhodnutí také nepozbývá platnosti, pokud v „době jeho platnosti nabyli právních účinků souhlas s provedením ohlášeného záměru“. Právní moc stavebního povolení je analogickou kategorií s účinností opatření stavebního úřadu, které není správním rozhodnutím (viz § 106 odst. 2 zákona a komentář k tomuto ustanovení).“

26. Druhým důvodem, pro který žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nezákonné pro nesplnění zákonné podmínky existence platného územního rozhodnutí, resp. důvodem, pro který územní rozhodnutí pozbylo své platnosti, byla skutečnost, že ve lhůtě jeho platnosti nebylo započato s využitím území pro stanovený účel. Dle žalobkyně přípojky vody, kanalizace a elektro nepřesahující délku 50 m, které byly umístěny územním rozhodnutím, mohly být na jeho podkladě provedeny, tedy jejich provedením mohlo být započato s využitím území pro stanovený účel. Předmětné přípojky vyžadují ke své realizaci právě toliko územní rozhodnutí. Pokud s jejich prováděním nebylo započato v zákonné dvouleté lhůtě, pozbylo územní rozhodnutí uplynutím této lhůty platnosti. Předmětné přípojky dosud provedeny nejsou a s jejich prováděním nebylo ani započato. Je tak naplněn zákonný důvod pro pozbytí platnosti územního rozhodnutí k umístění stavby přípojek. Dle žalovaného není platnost územního rozhodnutí dotčena tím, zda bylo se záměry na základě územního rozhodnutí započato či ne, protože v době platnosti územního rozhodnutí byla podána úplná žádost o stavební povolení schopná projednání ve stavebním řízení. Dle žalobkyně žalovaný nesprávně interpretuje § 93 odst. 4 stavebního zákona, když vychází z úvahy, že postačí naplnění jedné z hypotéz obsažených v této právní normě. Normu je naopak třeba vykládat tak, že naplnění kterékoli hypotézy vede k sankci, tedy zneplatnění územního rozhodnutí.

Ad 3)

Nedostatečně zjištěný skutkový stav

27. K nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalobkyně uvedla, že stavební úřad nemůže pasivně přijímat závěry vyplývající ze stanovisek dotčených orgánů či jiných podkladů žádosti o stavební povolení a bez vlastního hodnocení tyto nekriticky přijímat (viz např. vypořádání námitek č. 8 a 9 týkající se zastínění sousedního pozemku). V té souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek NSS ve věci 4 As 25/2009 s tím, že v napadeném rozhodnutí, resp. ve stavebním povolení, chybí konkrétní skutková zjištění a důkazy u vypořádání se s námitkou ohledně pohody bydlení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že jsou zde obsaženy všechny námitky žalobkyně a ke všem se vyjádřil, z rozhodnutí je tak jasně znát jeho názor na danou věc. Pokud odkazoval na stavební povolení, bylo to naprosto logické, protože považoval toto rozhodnutí stavebního úřadu za správné. Rozhodnutí prvostupňového a odvolacího orgánu tvoří v řízení jeden celek. Pokud žalobkyně nesouhlasí s vypořádáním jejích odvolacích námitek žalovaným, neznamená to, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ale že má žalobkyně na věc jiný názor, než žalovaný. Na rozhodnutí stavebního úřadu odkazoval žalovaný také proto, že mnohými odvolacími námitkami bylo namítáno, že se stavební úřad s nějakou námitkou nevypořádal nebo ji opomněl, proto žalovaný odkazoval a citoval části stavebního povolení, aby vyvrátil tvrzení žalobkyně.

29. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně pohody bydlení žalovaný uvedl, že všechny podklady potřebné pro vydání rozhodnutí jsou součástí spisového materiálu. Otázkou pohody bydlení se zabýval, když se vypořádával například s námitkou žalobkyně č. 6. K nedostatečně vypořádaným odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že žalobkyně bagatelizuje nebo vytrhává z kontextu jednotlivé části napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že se s námitkami, které mohly být uplatněny ve stavebním řízení, řádně vypořádal, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K nutnosti vedení územního řízení ke změně druhu pozemku žalovaný uvedl, že úpravy pozemku nejsou samostatným stavebním úkonem, neprovádějí se samy o sobě, ale vznikají v souvislosti s výstavbou nové stavby, což je zřejmé z projektové dokumentace. Takové úpravy pozemku pak jsou součástí stavby, proto se o nich nerozhoduje v samostatném řízení, jak bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

30. K námitce, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti, protože nebyla podána úplná žádost o stavební povolení ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí a odkaz na dnes účinné znění § 93 odst. 4 stavebního zákona, které má být ještě přísnější, žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval platností územního rozhodnutí, když vyložil pojem „úplná žádost“ o stavební povolení. Právě proto, aby opět nedocházelo k dezinterpretaci stavebního zákona, bylo upraveno znění § 93 odst. 4 stavebního zákona tak, že bylo vypuštěno slovo „úplná“. Tím tedy odpadají stavebnímu úřadu komplikace s vypořádáváním se s neurčitým právním pojmem „úplná žádost“. Dále je v tomto ustanovení uvedeno, že územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle

tohoto zákona. Je více než zřejmé, že zákonodárce již nyní požaduje pouze podání žádosti ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí, žádným výkladem nelze dojít k závěru, že by o této žádosti muselo být ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí rozhodnuto. Důležitý je pouze výsledek projednání žádosti, a to tak, že stavba bude povolena, přičemž zákon nestanoví, kdy k tomuto povolení musí dojít - jediná lhůta, která je v § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona uvedena je ta, ve které musí být podaná žádost. Na tomto nezmění nic ani žalobkyní citovaný komentář. Žalovaný uvedl naopak komentář, který nahlíží na věc stejně jako žalovaný, jednalo se o komentář tvůrců zákona - Mareček J., Doležal J., Sedláčková V., Sklenář T., Tunka M., Vobrátilová Z.; Komentář ke stavebnímu zákonu a předpisy související, Plzeň: Aleš Čeněk, 2013, 232 s., kde je uvedeno, volně citováno, že ve lhůtě platnosti je nutné podat žádost o stavební povolení, přičemž stavební povolení musí být následně vydáno a nabýt právní moci. Odlišný požadavek je stanoven na zachování platnosti územního rozhodnutí ve vztahu k ohlášení stavby, zde nepostačí podání ohlášení ve lhůtě platnosti, ale musí být v této lhůtě vydán souhlas s provedením stavby. Z tohoto tedy vyplývá, že názor žalobkyně na věc je zcela nesprávný a nijak nevychází z logického ani jazykového výkladu dané normy.

31. Žalovaný zdůraznil, že většina žalobních námitek směřuje proti hlediskům, která jsou posuzována v územním řízení a ve stavebním řízení se k nim podle § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží. To, že žalobkyně zmeškala podání těchto námitek v územním řízení, nelze již nyní zhojit. Žalovaný se ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal se všemi podanými námitkami žalobkyně, přičemž u námitek, které nelze uplatnit ve stavebním řízení vysvětlil, proč jim na základě § 114 stavebního zákona nelze vyhovět.

IV. Vyjádření žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení při jednání soudu

32. O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobkyně po provedeném jednání, kterého se zúčastnila žalobkyně, její právní zástupce a osoba zúčastněná na řízení ad 2). Žalovaný svoji neúčast omluvil a souhlasil, aby soud jednal bez jeho přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalovaného. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu. Žalobkyně při jednání soudu setrvala na své argumentaci. Osoba zúčastněná na řízení ad 2) se v řízení postavila na stranu žalobkyně.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

33. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

34. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

*Ad 1)**Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí
spočívající v nedostatku důvodů, vnitřní rozpornosti a nesrozumitelnosti.*

35. O stavebním povolení bylo rozhodováno podle § 109 až 116 stavebního zákona. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona *účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle odst. 2 k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží. Podle odst. 3 o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.*

36. Žalobkyně shodně jako v předchozí žalobě namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a tvrdila, že se stavební úřad a žalovaný znovu řádně nevypořádali s jejími námitkami uplatněnými ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona.

37. Soud shodně jako ve svém předchozím zrušovacím rozsudku uvádí, že přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí, resp. při přezkoumávání skutkových a právních úvah, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, provádí skrze odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nikoliv prostřednictvím obsahu správního spisu. Podle konstantní judikatury ve správním soudnictví se za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny odvolací námitky, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentace účastníka řízení byla považována za nedůvodnou, a proč byly odvolací námitky považovány za liché, mylné nebo vyvrácené (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, čj. 2As 4/2008-77). V rozsudku ze dne 8.12.2005, čj. 2Afs 29/2005-104 pak Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů je třeba rozumět nedostatek důvodů, o které se rozhodnutí opírá, nikoli pouhé nedostatky odůvodnění. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost je pak nutno dle ustálené judikatury správních soudů považovat rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

38. Před posouzením důvodnosti této žalobní námítky soud shodně jako v předchozím zrušovacím rozsudku konstatuje, že žalobkyně uplatnila ve stavebním řízení celou řadu námitek, přičemž mnohé z nich mohly být uplatněny jen v územním řízení, neboť souvisely s umístěním stavby. Ve stavebním řízení je povolována realizace již umístěné stavby, proto je možné uplatnit toliko námitky vymezené v § 114 odst. 1 stavebního zákona.

39. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (stejně jako v předchozím zrušeném rozhodnutí) vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, a to i s těmi, které mohly být uplatněny jen v územním řízení. Žalovaný k tomu uvedl: „Z důvodu velkého množství uplatněných námitek ve stavebním řízení uvede odvolací orgán pro přehlednost jejich plné znění a taktéž pro přehlednost je jednotlivě označí a uvede k nim své vyjádření. Odvolací orgán se i přesto, že již bylo upozorňováno, že nelze přihlížet k námitkám příslušejícím do územního řízení, vyjádří i k těmto námitkám a současně uvede, proč tyto konkrétní námitky přísluší do územního řízení. Námitky, u kterých odvolací orgán neuvádí, že přísluší do územního řízení celé nebo z části, posoudil jako námitky, které účastník mohl uplatnit ve stavebním řízení. Současně odvolací orgán také upozorňuje, že odvolání bude posuzováno podle stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů platných do 31.12.2012 plně v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony.“

40. Pro úplnost je vhodné doplnit, že správní orgány obou stupňů při vypořádání námitek žalobkyně postupovaly uvedeným způsobem proto, že bylo Kanceláří veřejného ochránce práv stavebnímu úřadu doporučeno, aby se námitkami územního charakteru v rámci stavebního řízení zabýval, zejména z důvodu zachování důvěryhodnosti osob ve veřejnou správu. Stavební úřad doporučení respektoval a ve stavebním řízení se věnoval i námitkám územního charakteru, ale vyhovět jim na základě koncentrační zásady podle § 114 odst. 2 stavebního zákona v plné míře nemohl. Soud již v předchozím zrušovacím rozsudku tento postup správních orgánů akceptoval. Tehdy však dospěl k závěru, že je napadené rozhodnutí ve smyslu § 76 nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů proto, že se žalovaný s námitkami žalobkyně směřujícími do stavebního řízení nevypořádal přezkoumatelným způsobem.

41. K obecné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (viz výše odst. 10) soud uvádí, že napadené rozhodnutí odpovídá požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu i požadavkům přezkoumatelného správního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2003, čj. 2 Ads 58/2003–5, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14.7.2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29.7.2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 16.12.2008, čj. 1 Ao 3/2008-136, publikovaný pod č. 1795/2009 Sb. NSS, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz).

42. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s 1. odvolací námitkou (viz. výše odst. 11). V 1. odvolací námitce žalobkyně uváděla, že v rámci probíhajícího stavebního řízení a v návaznosti na závěry Veřejného ochránce práv bylo žalovaným konstatováno uzavření dohody mezi Veřejným ochráncem práv a stavebním úřadem, že stavební úřad prověří dodržení požadavků na umístění stavby ve stavebním řízení. K tomu žalovaný uvedl, že „již např. v rozhodnutí ze dne 31.1.2013 pod čj. RR/3776/12 bylo uvedeno, že Kanceláří veřejného ochránce práv bylo pouze doporučeno, aby se stavební úřad v rámci stavebního řízení, zejména pro zachování důvěryhodnosti osob ve veřejnou správu, námitkami územního charakteru zabýval. Nejednalo se tedy o dohodu mezi Krajským úřadem Plzeňského kraje a Kanceláří veřejného ochránce

práv a následně stavebním úřadem. Stavební úřad doporučení respektoval a ve stavebním řízení se věnoval i námitkám územního charakteru, ale vyhovět jim na základě koncentrační zásady podle § 114 odst. 2 stavebního zákona v plné míře nemohl. Tuto skutečnost nemohlo a nemůže zvrátit ani doporučení Kanceláře veřejného ochránce práv ani dohoda, pokud by existovala. Na tomto názoru, který tedy odvolací orgán vyslovil v téže věci v jiném rozhodnutí, které bylo odvolatelce zasláno a je jí tedy obsah rozhodnutí znám, odvolací orgán trvá a je platný i pro toto odvolací řízení jako by byl v tomto odvolacím řízení prvně vysloven. Soudy obecně vycházejí také z předchozích judikátů, právní předpisy nezakazují ani odvolacímu orgánu vycházet ze svých předchozích rozhodnutí, navíc pokud se týkají téže věci, jsou součástí příslušného spisu, stavebnímu úřadu z nich plynou povinnosti řídit se názorem odvolacího orgánu a citace jejich pasáží jsou součástí odůvodnění navazujícího rozhodnutí odvolacího orgánu ve vztahu k předchozímu průběhu celého řízení. Toliko k použitým odkazům na předchozí rozhodnutí odvolacího orgánu, kdy tento postup byl Krajským soudem v Plzni v rozsudku shledán jako nesprávný. Stejně jako Krajský soud v Plzni vyslovil v rozsudku názor, že lidsky chápe, že se odvolací orgán snažil účastníkům řízení vysvětlit, proč některé námitky shledal nedůvodnými a nemohl k nim podle § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet, tak i odvolací orgán lidsky chápe, že někteří účastníci nezaregistrovali (nepřečetli si na úřední desce a na místě stavby), že probíhá územní řízení a nehájili svá práva v tomto řízení, ale odvolací orgán účastníkům řízení v tomto pomoci nemůže. Stavební zákon účinný do 31. 12. 2013 stanovoval, že účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona (tedy nynějším odvolatelům) se doručuje podle § 87 odst. 1 stavebního zákona oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou, stejně tak podle § 92 odst. 3 stavebního zákona i územní rozhodnutí. Odvolací orgán není zákonodárce, odvolací orgán pouze dozírá nad správnou aplikací právních předpisů jemu podřízenými stavebními úřady. Tímto vyjádřením považuje odvolací orgán námitku č. 1 za dostatečně vypořádanou a osvětlující, proč stavební úřad a odvolací orgán přistoupili k detailnímu vysvětlení námitek územního charakteru s doplněním, že jim ale nelze podle § 114 odst. 2 stavebního zákona vyhovět, i pokud by se ukázalo, že by mohly být oprávněné, pokud by byly uplatněny v územním řízení. Jak odvolací orgán již uvedl, z důvodu přehlednosti budou odvolací námitky doslovně citovány a ke každé bude uvedeno samostatné vyjádření. Tímto se odvolací orgán snaží vyjít i účastníkům řízení vstříc, aby ke každé uplatněné námitce snáze našli vyjádření odvolacího orgánu, neboť stavební zákon ani procesní právní předpis správní řád neuvádí, jak konkrétně by mělo být z pohledu námitek rozhodnutí konstruováno, kromě toho, k jakým námitkám lze přihlížet a k jakým nikoliv. Je tedy zcela na zvážení správního orgánu, jaký způsob zvolí, přičemž zvolený způsob musí být pro účastníka přehledný. Stavební úřad ani odvolací orgán neporušil koncentrační zásadu tím, že se k námitkám, které měly být uplatněny v územním řízení, vyjádřil. Vyjádření se k námitkám i územního charakteru je zcela v souladu s požadavky na odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu. Stavební úřad i odvolací orgán je proto povinen vyjádřit se k obsahu každé námitky a v souladu s § 114 stavebního zákona účastníkům řízení ve vztahu k obsahu námitky současně sdělit, proč nelze k námitce přihlížet nebo naopak, že námitka je oprávněná a jak jí bylo vyhověno nebo nevyhověno.“ Z uvedené citace je zřejmé, že se žalovaný s námitkou 1. vypořádal a nastínil, jakým způsobem přistoupil k odůvodnění svého rozhodnutí.

43. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s 2. odvolací námitkou (viz výše odst. 11) týkající se umístění

kanalizační přípojky a souladu kanalizační přípojky s § 10 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 268/2009 Sb., podle níž *stavba musí být navržena a provedena tak, aby neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, zdravé životní podmínky jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené v jiných právních předpisech, zejména následkem znečištění vzduchu, povrchových nebo podzemních vod a půd.*

K 2. odvolací námitce žalovaný uvedl: *„Titulem k provedení stavby kanalizační přípojky bylo územní rozhodnutí a bez ohledu na to, zda stavba již byla provedena nebo bude provedena, je nadbytečné se podrobněji zabývat jakýmkoliv odstupovými vzdálenostmi, neboť tyto otázky přísluší stavebnímu úřadu řešit výhradě v územním řízení včetně vzájemného odstupu studen od možných zdrojů znečištění. Není možné proto ve stavebním řízení s odkazem na § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet k námitkám, které měly být uplatněny v územním řízení.*

Následně pak v souvislosti s realizací kanalizační přípojky, tedy námitky, kterou bylo možné uplatnit v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, žalovaný uvedl: *„K vysvětlení technické stránky věci (provádění stavby a použité materiály), která přísluší do řízení stavebního, odvolací orgán uvádí následující vyjádření. V projektové dokumentaci pro stavební řízení se nachází část F.1.4 Technika prostředí staveb - kanalizace, kde je uvedeno, jakým způsobem bude navrhovaná stavba odkanalizována. Dle údajů v této části dokumentace uvedených je veškeré odkanalizování navrženo zběžně používaných plastových materiálů. Napojení stavby (6,9 m) do revizní šachty je navrženo z PVC KG DN 150 (kde PVC-polyvinylchlorid znamená materiál, KG obchodní značení a DN znamená průměr trubky), od revizní šachty je dále již stávající kanalizační přípojka také z materiálu PVC. Uvedené trubky jsou všeobecně známé také pod označení KGEM. Výrobce těchto trubek je např společnost Gebr. Ostendorf - OSMA zpracování plastů, s. r. o. KG-System (chráněn ochrannou známkou) je založen na bázi neměkčeného polyvinylchloridu (PVC-U). Výsledkem jsou kanalizační trubky a tvarovky s dokonale hladkou vnitřní stěnou, odolnou proti abrazi, houževnatou vnější vrstvou, která odolává všem materiálům, běžně používaným pro obsyp potrubí a pružným jádrem, schopným odolávat zemním i kolovým tlakům. Těsnost spojů je zajištěna jazýčkovými těsnicími elementy, vyrobenými z odolných kaučuků, které jsou umístěny v drážce hrdla trubky. Těsnost je zachována rovněž i při deformaci nebo vychýlení trubky (KG systém. Kanalizacezplastu [online]. [cit. 2015-01-16], Dostupné z: <http://www.kanalizacezplastu.cz/kg-system>). Navržená část stavby je proto v souladu s ustanovením §10 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 268/2009 Sb. O správném provedení stavby ve smyslu tohoto ustanovení, aby neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, zdravé životní podmínky jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb atd. je možné hovořit až při faktickém provádění stavby, kde své povinnosti musí dodržovat stavebník podle §152 stavebního zákona, aniž by mu musel tuto povinnost ukládat stavební úřad ve stavebním povolení. Nelze předjímat, že stavba ač navržena správně, bude prováděna nebo provedena nesprávně tj. v rozporu s ustanovením §10 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 268/2009 Sb. Ke kolaudaci stavby musí stavebník předložit doklady o výsledcích předepsaných zkoušek a doklady prokazující shodu vlastností použitých výrobků s požadavky na stavby a další doklady stanovené v podmínkách stavebního povolení (vyplývá tak z formuláře žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, část B). Tento formulář je možné nalézt ve vyhlášce č. 526/2006 Sb., dle které postupoval stavební úřad při vydání stavebního povolení (příloha č. 5). Informativně také odvolací orgán uvádí, že od 1. 1. 2013 je možné formulář nalézt také ve vyhlášce č. 503/2006 Sb., v platném znění (příloha č. 12). Ke kolaudaci stavby musí stavebník předložit doklad o těsnosti kanalizace a doklad o shodě materiálu podle §156 stavebního zákona, kde je stanoveno, že mohou být použity pouze*

takové výrobky, materiály a konstrukce, jejichž vlastnosti z hlediska způsobilosti stavby pro navržený účel zaručují, že stavba při správném provedení a běžné údržbě po dobu předpokládané existence splní požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu, požární bezpečnost, hygienu, ochranu zdraví a životního prostředí atd. Doloženými doklady stavebník prokáže, že napojení stavby na kanalizaci bylo provedeno správně, že nebude docházet k průsaku a tím k ohrožení zdraví a životního prostředí možným znečištěním okolních studní a taktéž tím prokáže i požadavky na mechanickou odolnost.“ Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný s 2. odvolací námitkou žalobkyně tak, jak byla uplatněna, beze zbytku vypořádal.

44. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s 3. odvolací námitkou (viz výše odst. 12) týkající se nutnosti vedení územního řízení o změně druhu pozemku ve smyslu § 80 odst. 2 písm. e) a g) stavebního zákona. Ke 3. odvolací námitce žalovaný uvedl: „Bez ohledu na skutečnou výměru uvedenou v průvodní zprávě projektové dokumentace a výměru uvedenou v odvolání odvolací orgán sděluje, že i k této námitce se opakovaně vyjadřoval v rozhodnutí ze dne 31. 1. 2013 pod č. j. RR/3776/12, kde se snažil vysvětlit, co je považováno za terénní úpravu a co nikoliv. Odvolací orgán tehdy uvedl a na tomto názoru nadále trvá, že podle § 103 odst. 1 písm. f) bodu 1 stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení úpravy terénu, násypy a výkopy do 1,5 m výšky nebo hloubky, pokud nejsou větší než 300 m² a nehraničí s veřejnými pozemními komunikacemi a veřejnými prostranstvími. Ohlášení podle §104 odst. 2 písm. f) stavebního zákona by vyžadovaly terénní úpravy neuvedené v § 103 odst. 1 písm. f) bodě 1 stavebního zákona platného do 31. 12. 2012, tj. v době vydání stavebního povolení a podání odvolání. Podle § 3 odst. 1 stavebního zákona se „terénní úpravou rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu“. Při komplexním posuzování, zda se jedná nebo nejedná o terénní úpravy, je vždy nutné se nejprve zabývat otázkou, co stavební zákon skutečně za terénní úpravy podléhající určité formě povolení považuje. Pokud by zemními pracemi nebo změnami terénu mělo dojít k podstatné změně vzhledu prostředí nebo změně odtokových poměrů nebo k oběma změnám najednou, jednalo by se o terénní úpravy podle § 3 odst. 1 stavebního zákona, které by podléhaly určité formě povolení a až poté, co by bylo zjištěno, že se o terénní úpravy jedná, se terénní úpravy dále posuzují podle jejich rozsahu, lokalizace apod. a uvaluje se na ně příslušný povolovací režim [§ 80 odst. 2 písm. a), § 96 odst. 2 písm. e), §103 odst. 1 písm. f) atd.]. V opačném případě nenaplněním podstaty definice terénních úprav (změna vzhledu a odtokových poměrů) je další posuzování a povolování záměru samostatně jako terénních úprav ze strany stavebního úřadu vyloučené. Jestliže se tedy nejedná o terénní úpravy podle § 3 odst. 1 stavebního zákona, tím pádem se jedná o záměr nepodléhající povolení, tak další případné záměry ve využití pozemku (např. umístění stavby) se posuzují samostatně bez ohledu na již provedené nebo v budoucnu prováděné hmotné změny pozemku, protože tyto hmotné změny nebyly vyhodnoceny jako terénní úpravy dle definice § 3 odst. 1 stavebního zákona. Je proto potřebné vždy rozlišovat, zda se o terénní úpravy jedná, jaké vyžadují povolení a zda jsou na pozemku záměrem jediným a konečným, nebo se o terénní úpravy jedná a jsou pouze přípravou pro další záměr na pozemku a žadatel podá samostatnou žádost o vydání rozhodnutí podle § 80 stavebního zákona před prováděním a povolování dalších záměrů, nebo se o terénní úpravy nejedná

a změny nevyžadující povolení jsou konečným záměrem na pozemku, nebo jsou změny nevyžadující povolení přípravou pro další záměr, který je ovšem nutné posuzovat a případně řešit samostatně jinými postupy podle stavebního zákona, pokud tento záměr ovšem také podléhá určité formě povolení (např. stavba bytového domu a s tím související některé úpravy pozemku). Je zavedenou praxí, že i terénní úpravy jsou součástí dokumentace stavby k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby a společně se stavbou a případně dalšími objekty stavby se umísťují a povolují. Konkrétní záměry uvedené v § 3 odst. 1 stavebního zákona jsou pouze příkladným výčtem záměrů, jejichž realizace může vyžadovat takové terénní úpravy, které mohou s ohledem na rozsah záměru podstatně změnit vzhled prostředí a odtokové poměry. Pak by se uvedené záměry jako terénní úpravy skutečně povolovaly. Jinak řečeno i záměry příkladně uvedené v ustanovení § 3 odst. 1 stavebního zákona však nemusí podléhat určitým formám povolení, pokud by právě podstatně neměly vzhled prostředí nebo odtokové poměry. Odvolací orgán i stavební úřad dospěl k závěru, že úpravy pozemku st. 154 nevyžadují rozhodnutí podle § 80 stavebního zákona, protože se nejedná o samostatné záměry v tomto ustanovení uvedené, a že úpravy nevyžadují ani povolení, tj. ohlášení či stavební povolení, protože se jedná pouze o úpravu stávajícího povrchu, kterou nedojde k podstatné změně vzhledu prostředí ani změně odtokových poměrů. Posouzení této námítky tedy záviselo na výše uvedené úvaze o terénních úpravách a jejich projednávání. Odvádění dešťových vod ze stavby a ze zpevněných ploch (tedy způsob) bylo a mohlo být projednáno jedině v územním řízení o umístění stavby a nelze k této námítce přihlížet podle §114 odst. 2 stavebního zákona ve stavebním řízení, což stavební úřad dal najevo tím, že sdělil, že o námítce nerozhodoval a odkázal se na pravidla §114 odst. 1 stavebního zákona. Odvádění dešťových vod je po technické stránce dostatečně řešeno projektovou dokumentací jako podkladem stavebního povolení (např. podklad č. 52 spisu), když ta uvádí, že dešťové vody budou svedeny do retenční nádrže s řízeným odtokem do obecní kanalizace přes stávající revizní šachtu. Stavební úřad se s touto námítkou v odůvodnění rozhodnutí také vypořádává na straně č. 21 a dále také na straně č. 29 stavebního povolení. Stavební úřad shledal, že navržený způsob zajistí, že nedojde k ohrožení nemovitostí ve vlastnictví odvolatelky. Tento problém byl ve stavebním řízení řešen dostatečným způsobem a na základě námitek účastníků řízení bylo dodáno komfortnější vysvětlení o splnění těchto požadavků, než jaké je obvykle požadováno. Z hlediska požární ochrany byl návrh stavby odsouhlasen Hasičským záchranným sborem Plzeňského kraje, závazným stanoviskem ze dne 8. 12. 2011 č. j. HSPM-498-5/2011 ÚPP. Hasičský záchranný sbor Plzeňského kraje je příslušným k vydání závazného stanoviska podle zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů. Stavební úřad shledal, že závazná stanoviska byla vydána k dané věci příslušnými orgány chránícími veřejné zájmy, ověřil, že obsahy závazných stanovisek nejsou ve vzájemném rozporu a v rozporu s jinými podklady žádosti o stavební povolení. Věcná stránka závazných stanovisek byla posouzena dostatečně, ale posuzování splnění podmínek požární ochrany, hygienických požadavků apod. stavebnímu úřadu nepřísluší. Podmínky ze závazných stanovisek, které bylo nutné stanovit, přenesl stavební úřad do stavebního povolení, jak mu ukládá §149 odst. 1 správního řádu. Dodržení obecných požadavků pro užívání stavby osobami s omezenou schopností pohybu a orientace muselo být v souladu s ustanovením § 111 stavebního zákona prověřeno stavebním úřadem ve stavebním řízení, jinak by nebylo možné vydat stavební povolení. Z projektové dokumentace (Souhrnná technická zpráva strana č. 1, bod 1, písm. g/, dále také strana č. 6 bod 8, průvodní zprávě, strana č. 2, bod 9) vyplývá, že stavba (konkrétně navrhované komunikace) je navržena v souladu s vyhláškou č. 268/2009 Sb., o obecných

technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, ve znění pozdějších předpisů. Podle této vyhlášky se postupuje v souladu s § 16 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, u staveb pro které byla projektová dokumentace zpracována před účinností této vyhlášky. Projektová dokumentace nese datum 07/2009, vyhláška č. 398/2009 Sb. je účinná od 18. 11. 2009. Z projektové dokumentace vyplývá, že výškový rozdíl u chodníků bude vyrovnán krátkými rampami se sklonem 8,12 % a 4,17 %. Vstupy jsou bez vyrovnávacích stupňů, max. výškový rozdíl 20 mm, před vstupem je rovná plocha 1500/1500mm s max. sklonem 2 %. Místa pro přecházení budou mít obrubník v nájezdu ve výšce max. 20 mm. Povrch chodníků, schodišť a šikmých ramp bude mít hodnotu smykového tření nejméně 0,6, u šikmých ramp $0,6 + \text{tg } \alpha$, kdy α je úhel sklonu rampy (strana č. 1, bod 1, písm. g/ souhrnné technické zprávy). Vně objektu je vymezeno jedno parkovací stání pro osoby s omezenou schopností pohybu (strana č. 6, bod 8 souhrnné technické zprávy).“ Rovněž se 3. odvolací námitkou se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal. Namítá-li žalobkyně v žalobě i přes závěry učiněné žalovaným na základě projektové dokumentace řešící realizaci zpevněných ploch, že projektovou dokumentací navržený způsob úpravy pozemku p.č.st. 154 nezajistí, že nedojde k ohrožení nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně, pak soud plně odkazuje na argumentaci žalovaného, se kterou se zcela ztotožňuje a shodně jako žalovaný konstatuje, že způsob, jakým budou odváděny dešťové vody ze zpevněných ploch, mohl být zpochybňován v územním řízení, kde bylo řešeno umístění s tím související stavby. K této námitce nelze podle §114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet ve stavebním řízení, jak správně uvedl již stavební úřad a v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný.

45. Nedůvodným je tvrzení žalobkyně, že se žalovaný vypořádal s 5. odvolací námitkou týkající se odstupu stavby pouze z části (viz výše odst. 13). K 5. odvolací námitce žalovaný uvedl: „Splnění podmínek vyhlášky č. 501/2006 Sb. (vzájemné odstupy staveb, vzdálenosti od hranic pozemků i v souvislosti s vymezením požárně nebezpečného prostoru) přísluší stavebnímu úřadu posuzovat v územním řízení. Dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby má obsahovat veškeré údaje, jejichž dodržení odvolatelka zpochybňuje (obsah a rozsah dokumentace viz příloha č. 4 k vyhlášce č. 503/2006 Sb. ve znění účinném v době vyhotovení dokumentace - Souhrnná technická zpráva, část 4, bod 1- řešení odstupových vzdáleností a vymezení požárně nebezpečného prostoru; část D. Výkresová dokumentace, písm. h-výkres požárně nebezpečného prostoru). Ve stavebním řízení již nelze přihlížet k těmto námitkám podle §114 odst. 2 stavebního zákona, protože umístění stavby je již dané a řeší se pouze technické záležitosti. Z požárně bezpečnostního řešení, předloženého ve stavebním řízení jako nezbytné součásti projektové dokumentace, vyplývají údaje uvedené v této námitce. Součástí je také výkres s vyznačením požárně nebezpečného prostoru, který nepřesahuje hranice stavebního pozemku. Tato informace je ověřením splnění podmínek územního rozhodnutí a takto navrženou stavbu také odsouhlasil Hasičský záchranný sbor Plzeňského kraje závazným stanoviskem ze dne 12. 8. 2009 pod č. j. HSPM-2296-6/OP/SPD-2008, aktualizovaným pod č. j. HSPM-498-5/2011 ÚPP ze dne 8. 12. 2011. Stavební úřad nezjistil rozpor závazného stanoviska s podklady žádosti o stavební povolení ani s jinými závaznými stanovisky a podmínky ze závazného stanoviska přenesl do stavebního povolení. Stavební úřad se závazným stanoviskem zabýval a shledal ho po věcné stránce správným. Pochybnosti o rozsahu požárně nebezpečného prostoru nesdílí ani odvolací orgán. Pro doplnění lze uvést, že podle výkresu situace je zřejmé, že projektová dokumentace respektuje

umístění stavby. Od obvodových stěn stavby je odstup 3,5 m, dle použitého měřítka 1:250 si lze ověřit, že od předsazených francouzských oken, jak je tato část stavby nazývána, je odstup 2,75 m. Dle výkresu části projektové dokumentace F. 1. 3. požárně bezpečnostní řešení je požárně nebezpečný prostor vymezen do vzdálenosti 2,8 m od obvodových stěn stavby. Z uvedeného vyplývá, že požárně nebezpečný prostor nepřesahuje hranice stavebního pozemku, jak je mj. konstatováno také v bodu č. 3 této části projektové dokumentace. Jak ale bylo uvedeno, i pokud by přesahoval, mohla tuto námitku uplatnit odvolatelka v územním řízení, neboť souvisí výhradně s umístěním stavby. Jedná se o účinek stavby, který nastává jejím umístěním.“ Namítá-li žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal se vzdáleností stavby (zejména jejích předsazených oken) od společné hranice s pozemkem p.č. 116, pak je nutno konstatovat, že k této námitce nelze podle § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet ve stavebním řízení, protože umístění povolované stavby a jejích předsazených oken je již dané, bylo o něm rozhodnuto v územním řízení a ve stavebním řízení se řeší pouze realizace umístěné stavby. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

46. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobkyně spatřovala v tom, jak se žalovaný vypořádal s jejími odvolacími námitkami týkajícími se imisí - obtěžování stínem, pohledem, hlukem, prachem, zápachem, omezení výhledu, situování oken, narušení pohody bydlení (viz odst. 14). Žalovaný k totožné odvolací námitce č. 6 uvedl: „*Citované námitky a vyjádření k nim se prolínají takřka celým odůvodněním stavebního povolení a dle názoru odvolacího orgánu se s nimi stavební úřad vypořádal správně. Stavební úřad ve stavebním řízení posoudil každý vliv samostatně, ke každému namítanému vlivu uvedl svou úvahu a shledal, že stavbu lze jako celek se všemi vlivy povolit. Odvolací orgán nejprve předesílá, že imise v námitce jmenované (obtěžování stínem, pohledem, hlukem, prachem, zápachem, dále též např. omezení výhledu, situování oken, narušení pohody bydlení) nastávají již umístěním stavby. Ve stavebním řízení se stavební úřad nemůže k posuzování těchto hledisek vracet způsobem, že by je při svém rozhodování zohledňoval a bylo na nich postaveno stavební povolení nebo by snad měla být žádost o stavební povolení zamítnuta, protože bude k imisím docházet nad míru přiměřenou poměrům. Odvolací orgán plně souhlasí s tím, jak se stavební úřad vypořádal s námitkami o pohodě bydlení a vzniku imisí. Stavební úřad se těmito námitkami zabýval i v rámci přezkumu žádosti o stavební povolení dle § 111 odst. 2 stavebního zákona, kde je uloženo ověřit účinky budoucího užívání stavby, pouze však podle stavebně technických předpisů, nikoliv zkoumat zda imise vzniknou, protože o vzniku imisí lze uvažovat v územním řízení, ve stavebním řízení lze podrobněji zkoumat jejich případnou intenzitu v souvislosti s užíváním stavby. K možnému zastínění stavební úřad uvedl, že dle předložené studie oslunění zpracované Ing. Karlem Walterem byly požadavky dodrženy, když nejprve uvedl, že tuto námitku měl účastník řízení uplatnit v územním řízení. I odvolací orgán posoudil studii zastínění jako podklad žádosti o stavební povolení a dospěl ke stejnému závěru, přičemž podklad byl hodnocen podle § 50 odst. 4 správního řádu v rovině volného hodnocení důkazů, neboť pro stavební řízení není stanoveno řešit vznik imise, protože je vyřešena již územním rozhodnutím. Ze studie oslunění vyplývá, že k 1. 3. je alespoň polovina pozemku pod dobu 3 hodin osluněna, čímž je splněn normový požadavek. Jestliže by ve stavebním řízení na základě tohoto podkladu bylo zjištěno, že normový požadavek dodržen nebyl, nelze než konstatovat, že se již jedná o nevratný stav, protože se jedná o otázku, která měla být vyřešena v územním řízení a jedině v územním řízení by tento podklad stavební úřad musel posuzovat jako závazný a provádět k němu další dokazování. Pro doplnění lze uvést, že*

doдрžet normové hodnoty oslunění není u pozemků právním předpisem požadováno a stavební úřad by musel sám uvážit, ale jedině v územním řízení, zda zastínění pozemků je v přípustných mezích nebo se již jedná o takovou intenzitu, která má vliv právě na pohodu bydlení, jež v sobě absorbuje i jiné vlivy. K prověření námítky o obtěžování hlukem stavební úřad využil i stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje a plně se ztotožnil s jeho závěry, neboť je i sám po věcné stránce shledal objektivními, úplnými a přesvědčivými. Krajskou hygienickou stanicí Plzeňského kraje ve stavebním řízení stavební úřad vyzval i k součinnosti, aby se vyjádřila k námitkám a tento dotčený orgán sdělil, že stavba není v rozporu s předpisy v oblasti ochrany veřejného zdraví. Na základě uplatněné námítky o hluku, která byla spojována především s provozem automobilů, stavební úřad dodal, že bude vybudováno pouze nezbytně nutné množství parkovacích stání a s ohledem na situování celé stavby se nepředpokládá výraznější střídání parkujících vozidel. Stejným způsobem se stavební úřad postavil i k námitce zápachu, protože jej také spojoval především s provozem automobilů. Odvolací orgán se ztotožňuje s názorem stavebního úřadu, protože se nejedná o takové navýšení, aby bylo nutné přijímat nějaká opatření k regulaci. Změnou, omezením či znemožněním výhledu se stavební úřad ve stavebním řízení nezabýval, neboť nebyla přímo vznesena námitka, která by toto obsahovala. Výhled lze považovat za činitele ovlivňující pohodu bydlení, jak uvedl i Krajský soud v rozsudku, když citoval názor Nejvyššího správního soudu. Odvolací orgán má za to, že omezení výhledu není účastníky hodnoceno objektivně, ale každý účastník tento možný vliv hodnotí subjektivně, přičemž ale i k subjektivním názorům se musí správní orgán vyjádřit. Tento možný vliv je však vlivem, který nastává již umístěním stavby, protože souvisí s hmotou stavby. Jedná se tedy o subjektivní náhled na věc a vlastnická práva odvolatele nemohou být z tohoto pohledu dotčena nad přípustnou mírou. Změny území, včetně stavebních i z pohledu architektonického, jsou přirozenou součástí vývoje zvláště v urbanizovaných územích a vlastníci nemovitostí v území nemohou tomuto vývoji bránit. Stavba je již umístěna územním rozhodnutím v souvislé zástavbě a žádným zvláštním způsobem se neliší od ostatních, zejména co se účelu užívání týká, hmotu stavby v porovnání s okolní zástavbou stavební úřad dostatečně rozebral v odůvodnění stavebního povolení. Odvolacímu orgánu je známo, že se v okolí umístěné stavby nachází i stavby podobných hmot (výšek, obestavěných prostorů) a stavba nebude s ohledem na existenci i jiných staveb ničím neobvyklým. V územním řízení tedy bylo možné konstatovat, pokud by námitka byla uplatněna, že výhled nebude snížen, a pokud ano tak v takové míře, která je s ohledem na okolní zástavbu a místní podmínky v přípustných mezích. Pokud odvolatelka nenalezla ve stavebním povolení dostatečnou reakci k těmto svým námitkám v přímé návaznosti na ně, neshledává odvolací orgán takový postup jako nezákonný. Stavební úřad se u některých námitek odkázal na předchozí vyjádření k námitkám jiných účastníků, které byly obsahově stejné. Tento postup nepovažuje odvolací orgán za nedostatečné vypořádání námitek. ... Co se týče možného ovlivňování okolí při provádění stavby, reaguje na to souhrnná technická zpráva (strana č. 4 a následující). K hluku je uvedeno, že nejvyšší povolená hodnota hluku v období 7-21 hod. bude dle hygienických předpisů dodržována. Ke znečištění ovzduší prachem je uloženo, že zhotovitel je povinen provádět opatření ke snížení prašnosti klopením staveniště. K vibracím je uvedeno, že maximální přípustné hodnoty jsou dány nařízením vlády č. 502/2000 Sb., které zároveň stanovuje povinnosti zhotoviteli. Celkově k ochraně veřejného zdraví je uvedeno, že dodržování zákonných limitů je projekčně zaručeno používáním komponentů s příslušnými atesty.“

47. K obtěžování pohledem (odvolací námitka č. 7.), ve které žalobkyně namítala narušení a ztrátu soukromí na pozemku p.č. 116, se žalovaný ztotožnil se stavebním úřadem a uvedl, že *„obtěžování pohledem může nastat nejen ze staveb, ale i z pozemků veřejně přístupných, z pozemků v soukromém vlastnictví jako např. ze zahrad. Tuto imisi však lze považovat za mimořádnou nad míru přiměřenou poměrům pouze v určitých případech, ale městská zástavba tímto případem není. Stavební úřad při hodnocení budoucích imisí stavby postupoval zcela v souladu s názorem odvolacího orgánu, když dále uvedl, že stavební úřad nemůže ve svých řízeních uvažovat tak, že by v následném rozhodnutí ukládal, že ve stavbě budou moci bydlet pouze osoby, které nebudou nad přípustnou míru, která by již byla považována za obtěžování pohledem, rušit vlastníky okolních nemovitostí v jejich řádném užívání. Stavební úřad si učinil k této námitce svůj vlastní úsudek a zabýval se i tímto možným účinkem budoucího užívání stavby, ale shledal správně, že účinky mohou být různé intenzity, ale není v moci stavebního úřadu je eliminovat již v užívání stavby předcházejících rozhodnutích. Jak odvolatel namítá, imise obtěžování pohledem, čímž může dojít k narušení a ztrátě soukromí, jsou úzce spjaty s odstupovými vzdálenostmi a orientací a počtem oken. To jsou však parametry a skutečnosti, které jsou dány již územním rozhodnutím, ale ve stavebním řízení k nim nelze přihlížet. Nelze proto hovořit o absolutní ztrátě soukromí, protože navrhovaná stavba nevybočuje ničím, aby ji bylo možné považovat za zvláštnost pro danou lokalitu. Za dotčení vlastnických práv nelze považovat pouhou možnost nahlížení a tím částečnou ztrátu soukromí, obzvláště pokud se jedná o souvislou zástavbu.“*

48. Namítá-li žalobkyně v rámci námítky vůči imisím (viz odst. 14), že se stavební úřad vypořádal s některými námitkami týkajícími se pohody bydlení odkazem na stanoviska dotčených orgánů, ze kterých nekriticky vycházel a žalovaný toto pochybení neodstranil, pak soud uvádí, že stavební úřad pouze neodkazoval na stanoviska dotčených orgánů, ale z těchto stanovisek vycházel a odůvodnil, proč tak učinil. Závazná stanoviska jsou stavebním zákonem požadované podklady pro vydání stavebního povolení. Například podle § 110 odst. 1 písm. d) stavebního zákona k žádosti stavebník připojí závazná stanoviska, popřípadě stanoviska nebo jiné doklady vyžadované zvláštními právními předpisy, pokud je stavebník obstaral předem. Stavební úřad na str. 18 stavebního povolení uvedl: *„O další části námítky týkající se dalších vlivů (hluk, prach, zápach apod.), které by měly způsobovat také zhoršení biologických podmínek pozemku p.č. 116 stavební úřad nerozhodoval ve výroku rozhodnutí, pouze si o ní učinil následující úsudek a rozhodl ve věci. K posouzení uplatněné námítky stavební úřad postupoval v součinnosti s dotčenými orgány a na základě jejich závazných stanovisek. K posouzení tohoto druhu námítek si navíc samostatně vyžádal stanovisko dotčeného orgánu Krajské hygienické stanice v Plzni, od kterého dne 11.5.2011 obdržel vyjádření, že jeho závazné stanovisko, které bylo vydáno k dokumentaci pro stavební povolení zůstává v platnosti a že jako orgán ochrany veřejného zdraví zastává názor, že předmětná stavba bytového domu včetně 9 parkovacích stání pro osobní automobily nepředstavuje riziko zhoršení životních podmínek v daném území a není v rozporu s předpisy v oblasti veřejného zdraví. Stavební úřad považuje závěr dotčeného orgánu za objektivní, úplný a přesvědčivý a s jeho stanoviskem se ztotožňuje s ohledem na skutečnost, že na uvedeném pozemku bude vybudováno pouze nezbytné množství parkovacích míst pro uživatele bytových jednotek v navrženém bytovém domě, nejedná se o parkoviště, na kterém by mělo docházet k častému střídání parkujících. Stavební úřad rovněž přihlédl ke skutečnosti, že příslušný orgán ochrany*

ovzduší Městský úřad Přeštice, odbor RRŽP se ke stavbě vyjádřil kladně v rámci územního řízení.“

49. Argumentuje-li žalobkyně v souvislosti s námitkou narušení pohody bydlení (viz odst. 14) stanoviskem ministerstva pro místní rozvoj čj. 21280/99-32, pak soud uvádí, že výklad pojmu pohoda bydlení, jak je zde citován nezpochybňuje. Neztotožňuje se však s žalobkyní v tom, že se správní orgány obou stupňů se zjišťováním a posouzením těchto poměrů zabývaly nedostatečně. Jak je zřejmé z odůvodnění stavebního povolení z odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgány obou stupňů se námitkami souvisejícími s jednotlivými komponenty tvořícími pohodu bydlení zabývaly podrobně, zejména stavební úřad je hodnotil jednotlivě a následně na základě jejich souhrnu rozhodl o povolení stavby. S případnými imisemi povolované stavby se však nelze ve stavebním řízení vypořádat v takovém rozsahu, jak je tomu při rozhodování o umístění stavby. Tuto námitku žalobkyně proto soud shledal nedůvodnou.

50. Nedůvodnou je rovněž námitka žalobkyně, že se žalovaný pouze částečně zabýval námitkou č. 7 týkající se narušení a ztráty soukromí na pozemku p.č. 116 s ohledem na rozměry povolované stavby, její vzdálenost, počet, velikost a orientaci oken a návrhem žalobkyně na úpravu povolované stavby, a to z hlediska imise obtěžování pohledem, když se ztotožnil s odkazem stavebního úřadu na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 22 Cdo 2251/2005 a na základě obecně formulovaného judikátu odmítl námitku jako neopodstatněnou (viz výše odst. 15). Žalovaný k této odvolací námitce uvedl: *„Odkaz na rozsudek, resp. usnesení, Nejvyššího soudu jako soudu dovolacího je dle názoru odvolacího orgánu správný a stavební úřad jej aplikoval na případ, který je k tomu více než vhodný. Názor, který je citován, Nejvyšší soud v usnesení použil a stavební úřad ani odvolací orgán nikdy netvrdily, že by to byl názor přímo Nejvyššího soudu v rámci konkrétního dovolacího řízení ukončeného uvedeným usnesením, ale pouze, že Nejvyšší soud názor ve svém rozsudku uvedl. Nejvyšší soud také v usnesení neopomněl zmínit, že nalézací soudy (tedy podle této námitky soudy nižších instancí) v nalézacím řízení vycházejí z judikatury dovolacího soudu (např. rozsudky sp. zn. 22 Cdo 1150/99, publikován v Právní rozhledy č. 1/2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99). Jak dále Nejvyšší soud v usnesení uvádí: „Podle těchto rozhodnutí obtěžování pohledem je možno považovat za imisi jen v mimořádném případě, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken nelze zpravidla uložit, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili. Proto je na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Obtěžování pohledem je imisí proti které právo poskytuje ochranu jen v případě, jde-li o mimořádnou situaci a zvláště závažné a soustavné narušování soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti. Zda jde o mimořádnou situaci, která by umožnila poskytnout ochranu, je věcí úvahy soudů v nalézacím řízení; tuto úvahu by mohl dovolací soud zpochybnit, jen pokud by byla zjevně nepřiměřená. Tak tomu v dané věci nebylo.“ Ani v usnesení, jímž odmítl dovolání pro jeho nepřipustnost, tak Nejvyšší soud nezpochybnil závěry soudů nižších instancí, neboť vycházely právě z názorů Nejvyššího soudu uvedených v jeho dřívějších rozsudcích. Jak správně stavební úřad uvedl, obtěžování pohledem může nastat nejen ze staveb, ale i z pozemků veřejně přístupných, z pozemků v soukromém vlastnictví jako např.*

ze zahrad. Tuto imisi však lze považovat za mimořádnou nad míru přiměřenou poměrům pouze v určitých případech, ale městská zástavba tímto případem není. Stavební úřad při hodnocení budoucích imisí stavby postupoval zcela v souladu s názorem odvolacího orgánu, když dále uvedl, že stavební úřad nemůže ve svých řízeních uvažovat tak, že by v následném rozhodnutí ukládal, že ve stavbě budou moci bydlet pouze osoby, které nebudou nad přípustnou míru, která by již byla považována za obtěžování pohledem, rušit vlastníky okolních nemovitostí v jejich řádném užívání. Stavební úřad si učinil k této námitce svůj vlastní úsudek a zabýval se i tímto možným účinkem budoucího užívání stavby, ale shledal správně, že účinky mohou být různé intenzity, ale není v moci stavebního úřadu je eliminovat již v užívání stavby předcházejících rozhodnutích. Jak odvolatel namítá, imise obtěžování pohledem, čímž může dojít k narušení a ztrátě soukromí, jsou úzce spjaté s odstupovými vzdálenostmi a orientací a počtem oken. To jsou však parametry a skutečnosti, které jsou dány již územním rozhodnutím, ale ve stavebním řízení k nim nelze přihlížet. Nelze proto hovořit o absolutní ztrátě soukromí, protože navrhovaná stavba nevybočuje ničím, aby ji bylo možné považovat za zvláštnost pro danou lokalitu. Za dotčení vlastnických práv nelze považovat pouhou možnost nahlížení a tím částečnou ztrátu soukromí, obzvláště pokud se jedná o souvislou zástavbu.“ Z uvedeného odůvodnění je zřejmé, že se žalovaný zabýval touto odvolací námitkou žalobkyně tak, jak byla formulována a reagoval na ni zcela vyčerpávajícím způsobem. Skutečnost, že žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaného, neznamená, že je odůvodnění této odvolací námítky žalovaným nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Namítá-li žalobkyně, že Nejvyšší soud v citovaném usnesení uvedl, že „v mimořádném případě lze za imisi považovat i obtěžování pohledem, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti“, pak se soud zcela ztotožňuje s žalovaným, že obtěžování pohledem lze považovat za imisi mimořádnou, nad míru přiměřenou poměrům, pouze v určitých případech, ale městská zástavba tímto případem není. Tvrdí-li žalobkyně, že intenzitu této imise není možné srovnávat s obecným vymezením městské zástavby, ale právě a jenom se stávající zástavbou v dané lokalitě, nelze se s tímto tvrzením ztotožnit. Jak je zřejmé již z výše uvedené orotofotomapy, jedná se o lokalitu ve městě Přeštice, tedy o městskou lokalitu, kde byl umístěn dům o třech nadzemních podlažích, tedy dvoupatrový dům, nikoli dům o čtyřech a více podlažích, jak je to běžné v městské zástavbě. Proto poměřil-li stavební úřad intenzitu imise s obecnou městskou zástavbou, učinil tak správně. Navíc je nutno znovu připomenout, že v daném případě bylo rozhodováno již o realizaci povolované stavby, nikoli o jejím umístění. Žalovaný v souvislosti s imisí obtěžování pohledem ze stavby, která byla již umístěna na konkrétním pozemku, nemohl ve stavebním řízení nad rámec uvedeného odůvodnění této námítky, hodnotit tuto imisi na základě vyhlášky č. 268/2009 Sb., neboť ta, jak je uvedeno v jejím § 1 stanoví technické požadavky na stavby, které náleží do působnosti obecných stavebních úřadů a jsou v ní stanoveny podmínky, jejich splnění je vyžadováno při realizaci staveb. Byl-li umístěn dvoupatrový dům s 10 bytovými jednotkami, nelze ve stavebním řízení řešit zamezení vzniku imise obtěžování pohledem, a to ani v rámci technických požadavků na povolovanou stavbu, a nelze najít způsob, jak vyhodnotit v rámci realizace již umístěné stavby, bude-li obtěžování pohledem z povolované stavby v budoucnu nad míru přiměřenou poměrům. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2008, čj. 9 As 61/2007-52, na který odkazuje v této souvislosti žalobkyně, byla řešena právní otázka, zda stavební úřad stanovením podmínky spočívající v zákazu parkování v prostoru bezprostředně podél rodinného domu stěžovatelky, a provádění některých činností (opravy aut, karosérií, nástřiky

apod.) zahrnuté ve výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby překročil svou pravomoc či nikoli. Nejvyšší správní soud zde posuzoval situaci, kdy byla uplatněna stěžovatelkou (vlastníkem dodatečně povolované stavby rodinného domu) námitka vůči této podmínce, a nastínil, jak má stavební úřad postupovat v případě občanskoprávní námitky uplatněné ve stavebním řízení. V daném případě se však jedná o námitku žalobkyně vůči imisi obtěžování pohledem z pravomocně umístěné stavby bytového domu. Obdobu s případem posuzovaným Nejvyšším správním soudem v uvedeném rozsudku by bylo ad absurdum možno shledat v případě, že by stavební úřad stanovil ve stavebním povolení podmínku, že se obyvatelé bytového domu nebudou nad míru přiměřenou poměrům dívat z oken na pozemek žalobkyně p.č. 116. Argumentace uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu není proto přiléhavá. Nedůvodným je proto tvrzení žalobkyně, že i při vypořádání této námitky je zjevná snaha žalovaného odbýt žalobkyni formálně.

51. Nedůvodnou je námitka nevypořádání námitek č. 8 a 9 týkajících se nesprávného posouzení zastínění pozemku p.č. 116 dle vyjádření Ing. Karla Waltra, že bylo výpočtem dle ČSN prokázáno, že nebude porušeno normové ustanovení (viz výše odst. 16) žalovaný uvedl: *„V posouzení oslunění a zastínění je skutečně uvedeno, že při navrhování obytných budov se bere v úvahu stínění nejen podle současného stavu okolí, ale také možnost pozdějších změn v případě realizace výstavby za podmínek územního rozhodnutí nebo podle regulačního plánu, popř. územního plánu zóny nebo územního projektu, jsou-li pro území schváleny. Stavební úřad neměl důvod posouzení zpochybňovat. Odvolateli je již znám názor odvolacího orgánu, ale přesto je vhodné jej zopakovat. Ustanovení či články technických norem jsou závazné pouze při splnění podmínky, že na jejich dodržení přímo odkazuje právní předpis (např. ustanovení § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb. v souvislosti s prosluněním obytných a pobytových místností), protože jedině tak se následně může považovat povinnost požadovaná ustanovením právního předpisu jako dodržená, splněná apod. Povahou a závazností technických norem se zabýval i Ústavní soud České republiky (náleze ze dne 26. 5. 2009 pod zn. PL ÚS 40/08) v souvislosti s návrhem veřejného ochránce práv na zrušení právního předpisu, alternativně na zrušení některých ustanovení právního předpisu. Tento názor vyslovil i stavební úřad v odůvodnění stavebního povolení. Pro doplnění lze odkázat také např. na zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon upravuje: „a) způsob stanovování technických požadavků na výrobky, které by mohly ve zvýšené míře ohrozit zdraví nebo bezpečnost osob, majetek nebo životní prostředí, popřípadě jiný veřejný zájem, (dále jen „oprávněný zájem“), b) práva a povinnosti osob, které uvádějí na trh nebo distribuují, popřípadě uvádějí do provozu výrobky, které by mohly ve zvýšené míře ohrozit oprávněný zájem; tímto nejsou dotčena ustanovení zvláštních právních předpisů pro provoz výrobků, c) práva a povinnosti osob pověřených k činnostem podle tohoto zákona, které souvisí s tvorbou a uplatňováním českých technických norem nebo se státním zkušebnictvím, d) způsob zajištění informačních povinností souvisejících s tvorbou technických předpisů a technických norem, vyplývajících z mezinárodních smluv a požadavků práva Evropských společenství. Z ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. vyplývá, že „Česká technická norma je dokument schválený pověřenou právníkou osobou (§ 5) pro opakované nebo stálé použití vytvořený podle tohoto zákona a označený písmenným označením ČSN, jehož vydání bylo oznámeno ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen „Věstník Úřadu“). Česká technická norma není obecně závazná“. Z celkového*

pohledu však patří zkoumání zastínění a intenzity zastínění do územního řízení. Stavba již byla pravomocně umístěna a její vliv spočívající ve vrhání stínu je již daný. Ve stavebním řízení se neřeší otázky rozměrů stavby a nelze proto k této námitce přihlížet podle § 114 odst. 2 stavebního zákona. Nejedná se ani o vliv, který by souvisel s užíváním stavby podle §111 odst. 2 stavebního zákona. Vliv zastínění nelze považovat za účinek stavby, který by se měnil. Jedná se o neměnný faktor, který není potřebné ověřovat jako účinek budoucího užívání stavby. K zastínění se odvolací orgán vyjádřil také v reakci na námitku č. 6.“ S uvedeným odůvodněním námitky zastínění pozemku žalobkyně p.č. 116 se soud zcela ztotožňuje, včetně posouzení závaznosti českých technických norem žalovaným. Tvrdí-li žalobkyně, že diagramy zastínění pozemku p.č. 116 nezachycují situaci správně, neboť zde není stavba čp. 268 na pozemku st.p.č. 97, která zastiňuje pozemek p.č. 116 v ranních hodinách a snižuje tak uvedené doby oslunění pod hodnotu stanovenou platnou ČSN, pak i toto tvrzení nelze zohlednit ve stavebním řízení, neboť stavba umístěná mezi rodinným domem žalobkyně a povolovanou stavbou na pozemku st.p.č. 97 je stavbou stávající a povolovaná stavba je stavbou již pravomocně umístěnou, proto nelze řešit zastínění oběma stavbami až ve stavebním řízení.

52. Na základě uvedené rekapitulace vyjádření žalovaného k jednotlivým odvolacím námitkám žalobkyně činí soud závěr, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela přehledně rozlišil u každé námitky žalobkyně označené příslušným číslem, námitky, které mohly být uplatněny toliko v územním řízení a vzhledem ke koncentrační zásadě vyjádřené v § 114 odst. 2 stavebního zákona jim nemohlo být vyhověno, a námitky, které mohly být ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona uplatněny ve stavebním řízení, ke kterým uvedl závěry stavebního úřadu a své úvahy vycházející ze zjištěného skutkového stavu. V té souvislosti je nutno konstatovat, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně zásadně jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, čj. 5 Afs 16/2003-56). Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Obsahuje základní zákonné náležitosti, z nichž lze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno a jak bylo rozhodnuto, výrok napadeného rozhodnutí je v souladu s odůvodněním, které obsahuje právní závěry vyplývající ze zjištěného skutkového stavu a závěry žalovaného k jednotlivým odvolacím námitkám žalobkyně uplatněným v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona jsou vyjádřeny zcela jednoznačně a přezkoumatelným způsobem. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

53. Aby byla žalobkyně v soudním řízení úspěšná, bylo nutné, aby námitkami směřujícími do stavebního řízení prokázala, že došlo k přímému dotčení jejích vlastnických práv. Námitky žalobkyně však spočívají v tom, že se žalovaný nevypořádal s konkrétními odvolacími námitkami žalobkyně a následně žalobkyně tvrdí, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Jak již bylo uvedeno, žalovaný se s odvolacími námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu v celém rozsahu jejich formulace vypořádal. Soud nemá za to, že by žalobkyně námitkami mířícími podle § 114 odst. 1 stavebního zákona do stavebního řízení prokázala, že dojde a jakým způsobem k dotčení jejích práv. Postavení účastníka řízení, vlastníka sousední nemovitosti povolované stavby, je vždycky odvozeno od vlastnických práv této osoby. Není možné vznášet důvodně námitky obecné, jak to činí v žalobě žalobkyně, ale je nutno

uplatňovat zcela konkrétní námitky, na jejichž základě bude prokázáno, že rozhodnutím stavebního úřadu, tj. vydáním stavebního povolení, dojde k dotčení práv této osoby. To se žalobkyni prokázat nepodařilo.

Ad 2)

Nesprávné právní posouzení „úplnosti“ žádosti o stavební povolení a vydání stavebního povolení při absenci platného územního rozhodnutí.

54. Za stěžejní označila žalobkyně námitku nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že v době vydání stavebního povolení již uplynula platnost rozhodnutí o umístění stavby vydané stavebním úřadem, neboť uplynula doba dvou let od jeho právní moci, aniž by ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona byla v této lhůtě podána úplná žádost o stavební povolení ani nebylo započato s využitím území pro stanovený účel (viz výše odst. 17).

55. Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona *územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně stavby a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší.* V ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona je uvedeno, že *územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povoloovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.*

56. Na základě § 93 odst. 1 stavebního zákona platí zásada, že územní rozhodnutí o umístění stavby platí 2 roky ode dne nabytí právní moci. Ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona je výjimkou z této zásady. Na základě ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona by se mohlo zdát, že územní rozhodnutí pozbývá platnosti ve čtyřech případech. Zaprvé *„nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů“*, zadruhé *„nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel“*, zatřetí *„bylo-li stavební nebo jiné povoloovací řízení zastaveno“* a začtvrté *„byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí“*. Při výkladu ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona je však nutné dospět k závěru, že se dělí na dvě základní části, a to část *„nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel“* a část *„bylo-li stavební nebo jiné povoloovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí“*. Rozlišujícím kritériem těchto dvou částí je použití negativních formulací v první části, tj. slov *„nebyla-li“* a *„nebylo-li“*, a na rozdíl od toho pozitivních formulací ve druhé části, tj. slov *„bylo-li“* a *„byla-li“*. Každá z těchto základních částí stanoví dvě podmínky pro pozbytí platnosti územního rozhodnutí. První část je uvozena slovy *„ve lhůtě platnosti“* a druhá část je uvozena slovy *„po lhůtě platnosti územního rozhodnutí“*. Ač formulace ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona není zcela precizní, je třeba výkladem tohoto ustanovení dospět k závěru, že územní rozhodnutí pozbývá platnosti v níže uvedených čtyřech případech. Zaprvé *„nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů“*, zadruhé *„nebylo-li ve lhůtě platnosti započato s využitím území*

pro stanovený účel“, zatřetí *„bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno po lhůtě platnosti územního rozhodnutí“* a začtvrté *„byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí“*.

57. Pokud by mělo být ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona vykládáno uvedeným způsobem, bylo by nutné dospět ke zcela absurdním závěrům, které jsou v příkrém rozporu se smyslem tohoto ustanovení. Byla-li by například druhá podmínka vykládána bez uvození slovy *„ve lhůtě platnosti“*, mohl by stavebník hypoteticky tvrdit, že pokud započal s využitím území pro stanovený účel po lhůtě platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 1 stavebního zákona, nemohlo dojít k pozbytí jeho platnosti, neboť stavební zákon v ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona výslovně spojuje se započítáním s využitím území pro stanovený účel nemožnost pozbytí platnosti územního rozhodnutí. Byla-li by třetí podmínka vykládána bez uvození slovy *„po lhůtě platnosti územního rozhodnutí“* docházelo by ke zcela absurdní situaci, kdy by v případě zastavení stavebního řízení ve lhůtě podle § 93 odst. 1 stavebního zákona, došlo k pozbytí platnosti územního rozhodnutí, zatímco v případě, kdy by byla žádost o stavební povolení zamítnuta ve lhůtě podle § 93 odst. 1 stavebního zákona, by k pozbytí platnosti územního rozhodnutí nedošlo. Stavebník, jemuž bylo stavební řízení zastaveno, by již nemohl podat ve lhůtě podle § 93 odst. 1 stavebního zákona novou žádost o vydání stavebního povolení, zatímco stavebník, jemuž byla žádost o vydání stavebního povolení zamítnuta, by novou žádost podat mohl. Takové důsledky ustanovením § 93 odst. 4 stavebního zákona sledovány nejsou.

58. Ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona v první podmínce prolamuje zásadu, že územní rozhodnutí o umístění stavby platí 2 roky ode dne nabytí právní moci. Podmínky třetí a čtvrtá jsou pouze reakcí na tuto skutečnost. Je-li lhůta prolomena, tj. byla-li ve lhůtě podána úplná žádost o stavební povolení územní rozhodnutí tím ani po 2 letech nepozbývá platnosti, je nutné pamatovat na situaci, kdy nebude žádosti o stavební povolení vyhověno. Stavební řízení totiž může být i při existenci úplné žádosti o stavební povolení zastaveno či žádost zamítnuta. Pokud by neexistovala podmínka třetí a čtvrtá, nepozbylo by v takovém případě územní rozhodnutí o umístění stavby nikdy (srov. rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 30.11.2010, čj. 57 Ca 98/2009-113 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, čj. 9 As 33/2011 – 151).

59. Územní rozhodnutí ze dne 28.4.2009, čj. VÚP-Mi/8616/2009, nabylo právní moci dne 5.6.2009. Žalobkyně proti němu nepodala odvolání. Žádost o stavební povolení byla podána 12.10.2010. Žalobkyně v žalobě popsala, jaké listiny podle jejího názoru předloženy nebyly včas a jaké listiny prokazují nenaplnění pojmu úplné žádosti. Dle žalobkyně byla žádost doplňována do 4.3.2013 a až tehdy byla úplná. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 12.4.2013, tedy po lhůtě platnosti územního rozhodnutí, která skončila dnem 5.6.2011, neboť nebyla ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení ani nebylo započato s využitím území pro stanovený účel. Na základě uvedeného výkladu ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona bylo nutno v daném případě posoudit, zda byla v době platnosti územního rozhodnutí, tj. do 5.6.2011, podána úplná žádost o stavební povolení.

60. Úplná žádost musí být posuzována podle toho, zda je způsobilá věcného projednání v řízení o vydání stavebního povolení. Podle § 111 stavebního zákona: (1) *Stavební úřad*

prezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda

a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací,

b) projektová dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu,

c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem,

d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.

(2) Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.

(3) Pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se doručuje pouze stavebníkovi.

61. Na podkladě § 111 odst. 3 stavebního zákona pokud žádost nesplňuje předepsané požadavky, je správní orgán povinen vyzvat stavebníka k doplnění žádosti a za tím účelem přerušit řízení. Toto ustanovení stavebního zákona má určitý smysl, který je nezbytné provázat se správním řádem, což je norma obecná, která dopadá i na řízení o povolení stavby. Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání v pokračování řízení. Soud má za to, že úplnost žádosti ve smyslu její projednatelnosti musí být vykládána právě v kontextu tohoto ustanovení správního řádu. Tzn., že je nutno posoudit, zda měla žádost o stavební povolení podaná dne 12.10.2010 ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí, tj. do 5.6.2011, takové podstatné vady, pro které by bylo nezbytné řízení zastavit.

62. V ustanovení § 110 § stavebního zákona je stanoveno, jaké náležitosti musí žádost o stavební povolení obsahovat (odst. 1), jaké doklady stavebník k žádosti připojí (odst. 2), v kolika vyhotoveních se předkládá projektová dokumentace (odst. 3), že stavební úřad řízení zastaví, není-li předložená projektová dokumentace zpracována oprávněnou osobou (odst. 4), že obsahové náležitosti žádosti o stavební povolení, rozsah a obsah projektové dokumentace stanoví prováděcí právní předpis (odst. 5). Podle uvedených ustanovení stavebního zákona je vyžadováno předložení žádosti na základě prováděcích předpisů (vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavbu a vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona). Žádost se předkládá na určitém formuláři. Jistě není možné dospět k závěru, že by stačilo vyplnění pouze takového formuláře. V předepsaném formuláři je odkazováno zejména na projektovou dokumentaci stavby. Podává-li stavebník žádost o vydání stavebního povolení, musí stavební záměr vymezit tak, aby ostatní účastníci řízení měli možnost vznášet námítky proti povolované stavbě a od toho, jak je realizace stavby navrhována, odvozovat své námítky. Nebude tedy stačit jen podání žádosti, bude třeba předložit i projektovou dokumentaci. Projektová dokumentace pak musí splňovat požadavky vymezené příslušnými prováděcími předpisy. Na základě takto předložené žádosti o stavební povolení je již možné posoudit ve smyslu § 110 odst. 4 stavebního zákona, byla-li projektová dokumentace

zpracována oprávněnou osobou, a v případě, že tomu tak není, řízení o žádosti zastavit. Tolik k obsahu žádosti, úplnosti žádosti a posuzování, zda by byl nebo nebyl důvod pro zastavení řízení.

63. Žalobkyně zmiňuje absenci dvou podkladů, které dle jejího názoru způsobují neúplnost žádosti, a to listin, které se toliko dokládají k posouzení toho, zda jsou či nejsou splněny žádosti a projektovou dokumentací stanovené podmínky pro povolení stavby. Jedná se o závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru a závazné stanovisko Orgánu ochrany ovzduší. Tyto dva podklady pro rozhodnutí o žádosti o stavební povolení nevypovídají nic o obsahu rozhodnutí o žádosti. Obě stanoviska dotčených orgánů jsou založena ve správním spise a soud jejich posouzením dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že žádná z těchto listin není listinou, která by znemožňovala stavebnímu úřadu stavební záměr posoudit a ve věci rozhodnout.

64. Žalovaný k totožné odvolací námitce zcela správně uvedl: *„Nejprve se odvolací orgán vyjádří ke smyslu ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona, podle kterého územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení. Zakotvení tohoto požadavku do stavebního zákona mělo např. za cíl zamezit do té doby prováděným praktikám spočívajícím v pouhém podání žádosti o stavební povolení bez jakýchkoliv podkladů, čímž byl zastaven běh platnosti územního rozhodnutí a docházelo tak např. k blokování území platným územním rozhodnutím, i když okolnosti nasvědčovaly, že již umístěný záměr ve skutečnosti realizován nebude a stavební řízení neproběhne běžným způsobem. Výklady současného znění § 93 odst. 4 stavebního zákona jsou různé (konkrétně dva významnější). Odvolací orgán má svůj názor, který však není podstatný pro posouzení toho, zda žádost podána již 12. 10. 2010 byla v době platnosti územního rozhodnutí v takovém stavu, že mohla být považována za úplnou. Krajský soud v Plzni v rozsudku vytkl odvolacímu orgánu, že se nezabýval neurčitým právním pojmem „úplná žádost o vydání stavebního povolení“. Odvolací orgán ale zastává názor, že k námitce o platnosti územního rozhodnutí vyložil dostatečným způsobem negativně slovo „úplnost“, to znamená, proč nepovažuje žádost o stavební povolení za neúplnou. Odvolací orgán k výtce Krajského soudu v Plzni uvádí, že neurčitý právní pojem „úplná žádost o stavební povolení“ lze vyložit pouze v obecné rovině tak, jak je každá úplná žádost také obecně vnímána, a to že žádost o stavební povolení je úplná tehdy, pokud je schopna projednání a obsahuje nezbytně nutné náležitosti a podklady v rozsahu stavebního zákona a prováděcích právních předpisů, to vše s přihlédnutím k charakteru stavby, i jejím jednotlivým částem, jejímu významu, možnému vlivu na okolí apod. Tento neurčitý právní pojem nelze nijak zobecňovat a dávat mu konkrétní definici, protože každá stavba je specifická a k projednání u stavebního úřadu vyžaduje různé podklady. I obsah žádosti o stavební povolení uvedený v § 110 stavebního zákona je pouze obecným výčtem podkladů a nečlení, co je konkrétně např. potřebné pro projednání té či oné stavby. Obsah žádosti proto musí správní orgán vždy posuzovat jednotlivě případ od případu a rozhodnout, zda podklady jsou pro projednání stavby dostačující a v zájmu výkonu dobré správy netrvat na nuancích nemajících zásadního významu pro řádné projednání, ochranu veřejných zájmů atd., ač jsou např. v podobě informace v projektové dokumentaci požadovány. I z přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb. (v době zpracování projektové dokumentace) vyplývá, že projektová dokumentace musí obsahovat vždy obsahovat části A až F členěné na jednotlivé položky s tím, že rozsah jednotlivých částí musí odpovídat druhu a*

významu stavby, jejímu umístění, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí a době trvání stavby. Správní orgán proto nemůže bazírovat na některé části projektové dokumentace, která nemá pro posouzení stavby význam nebo se na ni dokonce vůbec nevztahuje. Ke způsobu výkladu ustanovení právních předpisů se vyjádřil několikrát i Ústavní soud. Ke srovnání kupříkladu v usnesení č. I. ÚS 3050/11 ze dne 4.1.2013, jímž bylo rozhodnuto o ústavní stížnosti k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011 č. j. 9 As 33/2011-151 a tomuto rozsudku předcházejícím rozsudkům a rozhodnutím mj. o platnosti územního rozhodnutí a výkladu ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona. Je možné citovat např. „Ústavní soud opakovaně ve své rozhodovací praxi zdůraznil, že z hlediska zjištění obsahu právní úpravy nelze spoléhat jen na jazykový výklad aplikovaného ustanovení, nýbrž relevantní je především účel a smysl aplikované právní normy, popř. další uznávané způsoby výkladu.“, dále také „...soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci.“ „Neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu.“

65. Žalovaný se platností územního rozhodnutí zabýval a učinil tak i na základě citovaných aktů soudů. K namítanému doplňování žádosti žalovaný uvedl, že „doplňování resp. zpřesňování či aktualizace některých podkladů ve stavebním řízení vzešlo především z námitek účastníků řízení tak, aby jim bylo možné v co největší možné míře vyhovět. Případně, aby namítané skutečnosti byly účastníkům podrobněji a názorně vysvětleny. Stavebník v zájmu dobrých vztahů vyšel účastníkům vstříc a doplnil, co požadovali, ale dle názoru účastníků řízení stále nedostatečně. Odvolací orgán ve věci této stavby a vydaného stavebního povolení k jejímu provedení řešil před tímto odvolacím řízením již dvě odvolací řízení. První odvolací řízení bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 19. 9. 2011 pod č. j. RR/2900/11 (je součástí spisu), ve kterém nebylo shledáno, že by bylo stavební povolení vydáno na základě neúplných podkladů, ale že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s právními předpisy z důvodu, že především nebyly vypořádány všechny uplatněné námitky. Doplnění či vyznačení některých údajů odvolací orgán ale nepovažoval a nadále nepovažuje za neúplnost žádosti o stavební povolení ve smyslu ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona, tj. jeho skutečné podstaty uvedené v předchozí části vyjádření k této námitce. Ve druhém odvolacím řízení (rozhodnutí č. j. RR/3776/12 ze dne 31. 1. 2013 - je součástí spisu) bylo shledáno, že k povolení stavby nebylo doloženo závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Tento zákon nabyl účinnosti 1. 9. 2012 a neobsahoval přechodná ustanovení, která by umožňovala dokončit zahájená řízení podle jiných předpisů (např. stavební zákon) podle dosavadní právní úpravy. Bylo tedy potřebné doplnit ani ne tak žádost o stavební povolení, ale spíše probíhající stavební řízení. Nelze přičítat na vrub stavebníka, že závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší nepřiložil k žádosti v namítané lhůtě platnosti územního rozhodnutí do 5. 6. 2011, když nový zákon o ochraně ovzduší ještě nebyl účinný. Podle předchozí úpravy zákona o ochraně ovzduší závazné stanovisko potřebné nebylo, jinak by na jeho absenci v předchozích odvolacích řízeních k této stavbě případně odvolací orgán upozornil. V námitce uvedená jednotlivá data

a doplňované náležitosti odvolací orgán nepovažuje za doplnění žádosti o stavební povolení ve smyslu její úplnosti, ale za zpřesňující a aktualizující informace k uspokojení námitek účastníků řízení nad rámec projektové dokumentace, spíše se blíží až dokumentaci prováděcí, která je dokumentací podrobnější, zpřesňující, doplňující.“ Soud se zcela ztotožňuje s žalovaným, že podklady nutné k řádnému projednání stavby byly podány ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí, a další doplnění žádosti byla učiněna nad rámec podkladů nezbytně nutných k úplnosti žádosti. Z průběhu stavebního řízení, jak vyplývá ze správního spisu, je zřejmé, že stavební úřad doplňoval podklady pro rozhodnutí o žádosti, a to nad rámec podkladů nutných pro rozhodnutí o žádosti, na základě námitek uplatněných účastníky řízení v průběhu stavebního řízení. Žalovaný proto zcela správně v té souvislosti konstatoval, že stavební úřad postupoval ve vztahu k účastníkům řízení v souladu se základními zásadami správního řízení.

66. Žalovaný se vyjádřil k doplněním, která byla provedena po datu dvou let od právní moci územního rozhodnutí, tedy po datu 5.6.2011 a uvedl: „*Doplnění žádosti o povolení parkovacího stání č. 9 včetně výkresu (D.3 situace-zpevněné plochy z 07/2011) vzešlo z námitek účastníka řízení a názoru odvolacího orgánu, že by se měl stavební úřad zabývat částí parkovacího stání č. 9, které je umístěná i na pozemku p. č. 112. Stavební úřad vyzval (27. 10. 2011 č. j. OVÚP-MIM/21865/2011) žadatele k podání samostatné žádosti o stavební povolení parkovacího stání č. 9, což ale bylo odvolacím orgánem shledáno za mírně nadbytečné (blíže se k parkovacímu stání odvolací orgán vyjadřuje v následujícím bodu č. 15). Situaci zpevněné plochy s okótováním odstupů zpevněných ploch bylo doporučeno dodat k námitce účastníka řízení, i když odstupy staveb je nutné posuzovat zejména u staveb nadzemních typu budov a tyto informace se nacházely již v původní situaci (výkres C.2 situace z 07/2009) - odvolací orgán proto nepovažuje tento doklad za doplnění ve smyslu úplné žádosti o stavební povolení. Informaci a detailní výkres odvádění dešťových vod lze považovat za nadstandardní návrh řešení v reakci na námitku účastníků řízení oproti původně sdělené informaci, že dešťové vody budou odváděny přes revizní šachtu spolu se splaškovými vodami - nelze proto považovat za neúplnost žádosti o stavební povolení. Doplněná koordinační situace stavby sousedních pozemků je pouhým rozšířením o další vzdálenější pozemky v/ dotčeném území a dále se také jednalo o vyznačení čísla sousedního pozemku st. p. č. 97, což je požadavek stanovený vyhláškou č. 499/2006 Sb. na koordinační situaci stavby. Odvolací orgán by ale nebyl tak formalistický, aby tento nedostatek posoudil za tak závažnou vadu způsobující neúplnost žádosti, když z jiného podkladu (výkres C1 situace - katastrální mapa) jsou patrné ještě daleko širší vazby. Podle názoru odvolacího orgánu pro projednání postačovala předchozí situace (výkres C.2 z 07/2009). Je pravdou, že předchozí situace neobsahovala vyznačení umístění telefonního kabelu, to však odvolací orgán nepovažuje za vadu, protože napojení stavby telefonní přípojkou nebylo předmětem ani územního rozhodnutí č. j. VÚP-Mi/8616/2009 ze dne 28. 4. 2009. Jedná se o informaci nadbytečnou. Pro projednání stavby tato skutečnost proto není podstatná a účastníci tímto nemohli být přímo dotčeni na svých právech, když ani ohledně telefonní přípojky nic namítáno nebylo. Nově předložená situace také obsahuje zakreslení retenční šachty, což však vzniklo jako nadstandardní řešení k námitkám účastníků řízení, (viz předchozí vyjádření k tomuto). Doplnění souhrnné technické zprávy o likvidaci odpadů považuje odvolací orgán také nad rámec projektové dokumentace a jako vyhovění účastníkům řízení. Původní souhrnná technická zpráva obsahovala informace o tom, že splaškové a dešťové vody budou sváděny do*

jednotného veřejného kanalizačního řadu, komunální odpad bude shromažďován způsobem v místě obvyklým (popelnice, kontejner). V doplňku je pouze detailně rozepsáno: „směsný zbytkový komunální odpad - na pozemku parc. č. 154 je vymezena plocha „popelnice“ (výkres C.2 Situace) rozměrů 2,5x6 m pro umístění nádob na sběr komunálního odpadu. Zde si jednotlivé domácnosti umístí nádoby objektu 110 a 120 I (umístění 10 ks nádob). Systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů na území města Přeštice se řídí Obecně závaznou vyhláškou města Přeštice č. 5/2010.“ Na projektovou dokumentaci dle názoru odvolacího orgánu neobvykle detailní doplnění informace, které nelze považovat za doplnění neúplné žádosti. Navíc v každém situačním výkresu od počátku projednávání stavby byl vyznačen prostor pro umístění popelnic vedle parkovacího stání č. 1. Předložené požárně bezpečnostní řešení stavby se závazným stanoviskem Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje lze považovat za aktualizaci předchozích podkladů s doplněním o razítko autora této části projektové dokumentace, protože osoba odpovědná za projektovou dokumentaci jako celek (Ing. Z.K.) nebyla oprávněna zpracovat dílčí část - požárně bezpečnostní řešení. Tuto dílčí část může zpracovat pouze autorizovaný inženýr v oboru pozemní stavby, nebo autorizovaný inženýr či autorizovaný technik v oboru požární bezpečnost staveb. Původní a aktuální požárně bezpečnostní řešení je naprosto stejné, původní a aktuální závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru obsahuje stejné podmínky. Proto lze považovat toto doplnění pouze za odstranění formálního nedostatku, nikoliv za odstranění vady spočívající v neúplnosti žádosti o stavební povolení, protože tyto podklady se v nezměněné podobě ve spise nacházely již před datem namítané expirace územního rozhodnutí.“ K doplnění dokumentace o výkresy zpevněných ploch žalovaný dále uvedl, že „vzniklo také v souvislosti s námitkou, dle které na základě ničím nepodloženého tvrzení stavebního inženýra je navržený sklon chodníků nedostatečný a pracovnice odborné firmy sdělila, že by měl být sklon větší. Stavební úřad v součinnosti s žadatelem, který nijak ani prostřednictvím projektanta stavby nerozporoval tvrzení účastníka, vyhověl námitce a doplnil výkresy s tím, že sklon chodníků bude dle představ účastníka. Doplnění nelze považovat za doplnění neúplné žádosti, když ani nevyšlo najevo, zda původně navrhovaný sklon je či není dostačující. K doplnění závazného stanoviska odboru životního prostředí Městského úřadu Přeštice se odvolací orgán již věnoval v tomto odstavci odůvodnění rozhodnutí o odvolání.“

67. *Žalovaný závěrem k této odvolací námitce dodal, že „účelovým způsobem, jakým jednají účastníci řízení, by bylo možné ochromit veškerou výstavbu, neboť by se objevilo vždy něco, co by mělo být doplňováno či zpřesňováno a pro účastníky by to bylo stále nedostačující. Dobrá vůle žadatele, který je povinen dbát na řádnou přípravu stavby již při přípravě podkladů pro její projednání před stavebním úřadem, by pak byla v každém stavebním řízení potrestána. Tímto způsobem ale nelze vykládat smysl ustanovení § 93 odst. 4 stavebního zákona o platnosti územního rozhodnutí, protože nelze každé doplnění žádosti o stavební povolení bez řádného posouzení a bez rozmyslu považovat za doplnění ovlivňující platnost územního rozhodnutí.“*

68. *Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný s uvedenou odvolací námitkou zcela správně vypořádal, nedůvodnost žalobkyní namítané absence konkrétních podkladů, jak je uplatňovala v odvolání, řádně odůvodnil. Se závěry žalovaného se soud plně ztotožňuje. Žalobkyni nebránily namítané nedostatky v podkladech pro rozhodnutí o žádosti v uplatnění námitek ve*

stavebním řízení, jak je zřejmé z obsahu spisu. Žalovaný se doplněnými podklady podrobně zabýval, uvedl i konkrétní důvody jejich doplnění, které žalobkyně v žalobě nezpochybňovala. Pokud jde o chybějící žádost o povolení parkovacího stání č. 9, dle žalobkyně zásadní vada žádosti, je nutno zopakovat, že žalobkyně může být se svými námitkami úspěšná pouze tehdy, pokud prokáže, že to co namítá je způsobitelné nějakým způsobem se bezprostředně dotknout jejích práv. Otázka parkovacího stání č. 9 není takovou námitkou. Přesto je nezbytné říci, že zákon hovoří o tom, byla-li podána úplná žádost, je stavební řízení vedeno. Nevychází z toho, dojde-li k nutnosti doplnit dokumentaci, zpřesnit nebo po dohodě s účastníky vyhovět námitkám účastníků, že by řízení dále nemohlo být vedeno jako jakékoliv jiné správní řízení. Stavebník tedy může upřesňovat svůj návrh, může ho brát samozřejmě i zpátky, ale z dalšího zpřesňování dokumentace již není možné zpětně dovozovat, že úplná žádost o stavební povolení nebyla podána, tedy nebyla podána před uplynutím platnosti územního rozhodnutí. Samozřejmě pokud by stavebník žádost nedoplnil, nezískal by např. na parkovací stání č. 9 stavební povolení, mohlo by být důsledkem zamítnutí žádosti o stavební povolení. V daném případě však stavebník vady žádosti odstranil. Žalobkyně tedy neprokázala, že by právě tímto byla dotčena na svých právech.

69. I v tomto, dle žalobkyně zásadním pochybení, soud shledal žalobu nedůvodnou, neboť nepovažuje listiny, které měly dle žalobkyně v podkladech pro rozhodnutí chybět, za takové, které by dokládaly nebo způsobovaly neúplnost žádosti a tím její neprojednatelnost.

Ad 3)

Nedostatečně zjištěný skutkový stav

70. Nedůvodnou je rovněž námitka žalobkyně k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, ve které žalobkyně namítá, že stavební úřad nemůže pasivně přijímat závěry vyplývající ze stanovisek dotčených orgánů či jiných podkladů žádosti o stavební povolení a bez vlastního hodnocení tyto nekriticky přijímat (žalobkyně odkazuje na vypořádání námitek č. 8 a 9 týkající se zastínění sousedního pozemku). V té souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2009, čj. 4 As 25/2009 – 163, s tím, že v napadeném rozhodnutí, resp. ve stavebním povolení, chybí konkrétní skutková zjištění a důkazy u vypořádání se s námitkou ohledně pohody bydlení.

71. V rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který odkazuje žalobkyně, je uvedeno: „Pokud účastník stavebního řízení poukazuje na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují některé závěry obsažené v předložených stanoviscích, musí se s těmito tvrzeními stavební úřad důkladně zabývat, a to i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení stanovených limitů a norem. Vlastní existence stanovisek dotčených orgánů státní správy nezbavuje stavební úřad jeho základní povinnosti učinit finální závěr a rozhodnutí. Předložená stanoviska mu k tomu mají pomoci a jeho rozhodování ulehčit. Nejsou však sama o sobě kritériem, které by bez dalšího poukazovalo na nedůvodnost předložených námitek. Pouhý odkaz na tato stanoviska a rozličná vyjádření jiných správních orgánů však není dostatečný a v žádném případě nemůže nahradit vlastní uvážení stavebního úřadu a posouzení předložených námitek účastníků řízení po stránce věcné.“ Se závěrem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným se soud rozhodující v této právní věci zcela ztotožňuje. V daném případě stavební úřad i žalovaný postupovali ve shodě s citovaným rozhodnutím Nejvyššího

správního soudu. Při vypořádání odvolacích námitek, se kterými se ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona byli povinni vypořádat, se velmi podrobně zabývaly zejména námitkami souvisejícími s pohodou bydlení (viz výše odst. 46-51). Při tom, jak již bylo uvedeno, vycházeli ze stanovisek příslušných orgánů, jejich závěry však nepřejímali pouhým odkazem na tyto, ale vyjádřili svoji úvahu o tom, proč se s konkrétním stanoviskem ztotožňují a jak se, vycházející z tohoto odborného stanoviska, vypořádávají s námitkou žalobkyně. Nelze proto dospět k závěru, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí konkrétní skutková zjištění. Zejména ne za situace, kdy žalobkyně neuvádí, která konkrétní skutková zjištění má na mysli. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

Závěr

72. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

73. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

VII. Náklady řízení osob zúčastněných na řízení

74. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Soud osobám zúčastněným na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, proto jim nebyla náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 28. dubna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová